Ludas Matyi

V. évfolyam, 45. szám — SZATIRIKUS HETILAP — 1949 november 3

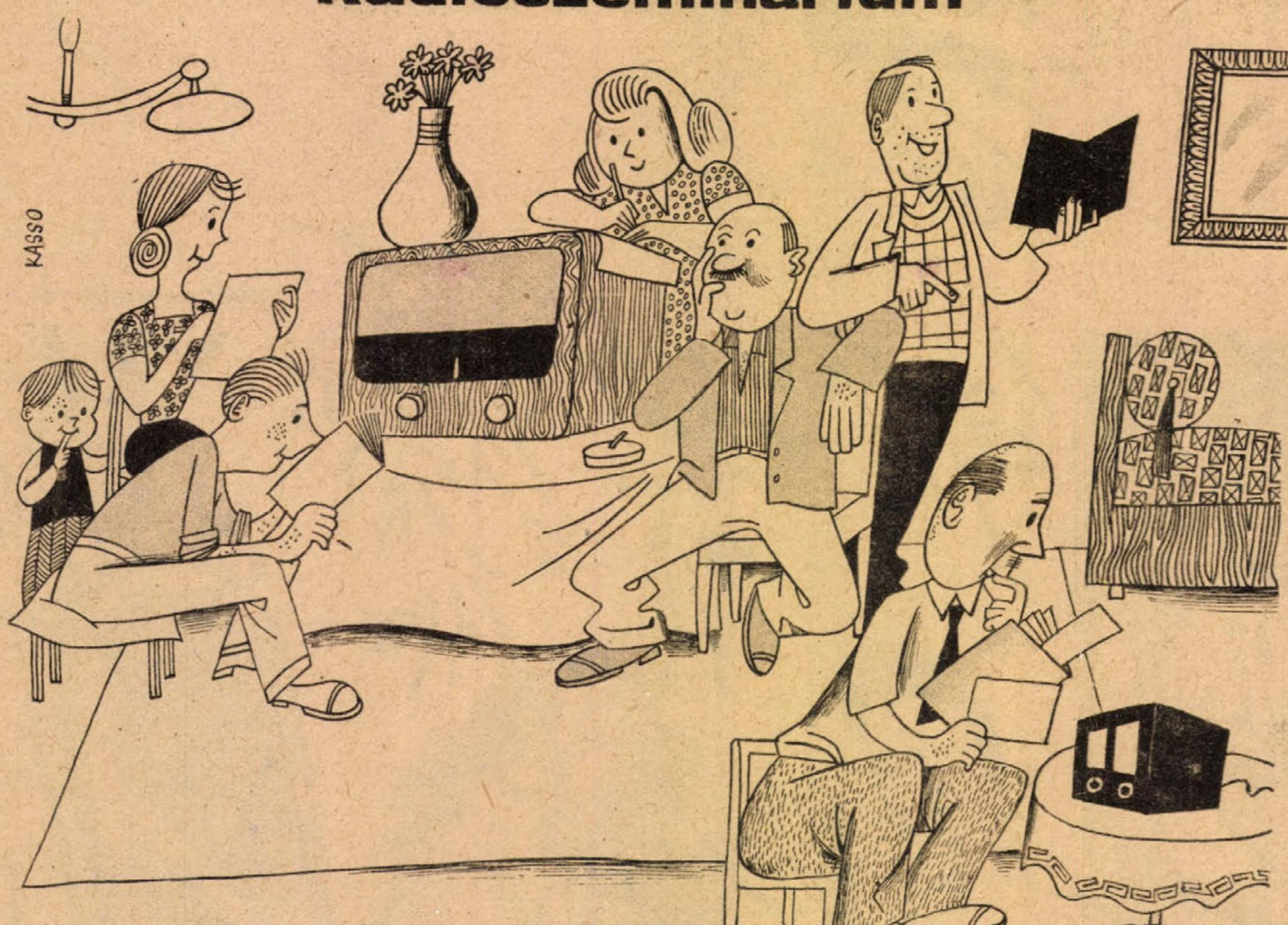

Olcsó almavásár

— Vegyél almát, Ádám!
— Már megint kezded, Éva?

70 fillér

Rádiószeminárium

— Hát maga miért ül külön?
— Én egyéni tanuló vagyok.

Különös eset

Az első zimankós őszi napok egyikén történt. Kinézek reggel hétkor az ablakon, hát látom, hogy a szomszéd kertben ott áll Galambos, mezítláb, hosszú hálóingben és fát vág. Köd ült mindenen, az ablaküvegen át is éreztem, hogy odakint metsző hideg a szél... Miféle ökörség, hogy ez a nyápic Galambos hálóingben vág fát az udvaron? Gyorsan magamrakapkodtam a ruháimat és kisiettem.

— Hasogatunk, hasogatunk? — kérdeztem.

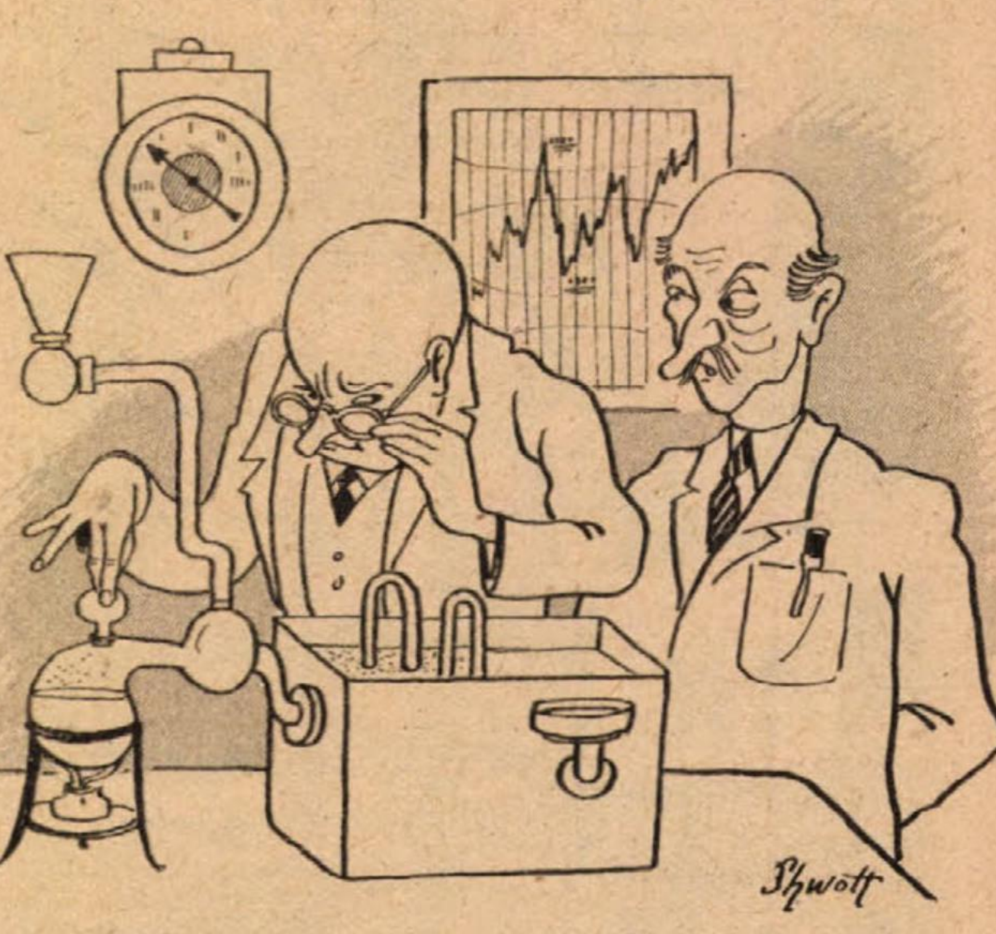
— Vágok egy kis tűzrevalót! — így ő.

— Hálóingben? Olyan reumát kap, szomszéd, hogy egész télen hasogatni fog a lába! Mért nem öltözik fel előbb?

Leteszi a baltát, rámnéz.

— Tudja, ez az egyetlen gyöngém! — mondja elgondolkozva. — Képtelen vagyok reggel hideg szobában felöltözni. Előbb vágok egy kis fát, befűtök és aztán a melegben felöltözöm...

Meteorológia

— Milyen alapon jósolta meg, hogy esni fog?
— Hát egyszer már kellett, hogy essen!

A 7 legjobb külpolitikai vicce

Truman levelet diktál a gépírókisasszonyának. A várószobában rengetegen ülnek, közben az ajtó nyitva van, kihallatszik a gépkattogás. Két várakozó beszélget.

— Szörnyű ez a gazdasági válság — mondja az egyik.

— Bizony szörnyű — bólint a másik.

— Meg ezek a folytonos tőzsdekrachok.

— Rettenetes.

— A legborzasztóbb azért ez a nagy munkanélküliség.

— Elviselhetetlen.

— Zűrzavar, sztrájkok, fejetlenség...

— Tömegnyomor, életszínvonalcsökkenés...

— Mégis, mi lehet mindennek az oka?

Ebben a pillanatban kidugja a fejét az ajtón Truman titkára és szemrehányó tekintetet vetve a beszélgetőkre, azt mondja:

— A Truman diktál!

AZ ÉN MONOKLIM

Irta Szép Ernő

Nem tudom hányan hordanak ma Magyarországon monoklit; magam egyet se látok régen, de talán a cipőjét se kéne lehúzni az embernek, hogy megolvassa, hány monokli van használatban hazánkban. Föl lehet tenni persze, hogy aki most monoklit hord, annak szüksége is van arra.

Mikor én húszesztendős voltam, csak Pesten legalább tízezer monokli csillogott az uraknak a jobb vagy bal szemén. Abban az időben, és azután is, a második világháborúig, a monokli hipnotizálta Magyarországot. Grófnak, vagy legalább dzsentrinek képzelhette magát, aki felrakta a szemére a monoklit. Szabónak, főpincérnek könnyebben maradhatott adós, aki monoklit hordott. A hölgyekre is nagyon hatott a monokli. Volt egy típus a polgárság közt, amelyik vasárnap, ha kicsípte magát, a monoklit is föltette, avval előkelősködött, hétfőn azután monokli nélkül állott az üzletében a pult mögé, vagy ült le szerény kis tisztviselői asztalához. Azoknak a betyároknak, akiknek monoklijuk volt, jobban sikerült valami szélhámosságot elkövetni. És karriereket indított el a monokli.

Annál a lármás déli lapnál, ahol abban a zöld időmben alkalmazva voltam, vagy négy ifjú szerkesztő tette föl a monoklit. Roppant szemtelen pofák voltak; senki se mert nekik nemet mondani, akitől kölcsönkértek. Mondhatom, rettenetesen irigyeltem őket.

Egyszer aztán gondoltam merészet és nagyot: én is monoklit veszek, én is monoklis leszek!

Hű, gyönyörű jövőt festettem magam elé. Először is egyiptomi cigarettát fogok szívni, a kávéházban veszem, majd felírják. Vívómesterhez fogok járni, krakéler leszek, fixírozom majd az úrinőket a csillogó monoklival a szememen, akinek kifogása lesz ellenem, provokáltatom. Nagy fiú leszek. Ha eljön az ideje, fellépek képviselőjelöltnek, esküszöm, engem is megválasztanak, annyi fiatal monoklis honatyát látni sétálni a korzón. No, és azután elveszem egy milliomos lányát, sose dolgozom többet, tündérálom lesz az élet.

Hát beléptem a Tropp Mór-féle optikusboltba a Rákóczi-úton.

— Monoklit kérek.

— Milyen legyen? — kérdi Tropp Mór.

— Milyen, hát elsőrangú.

— Úgy értem kérem, hány dioptriás?

— Mindegy.

Tropp Mór megértette a helyzetet, idead egy monoklit felpróbálni, az szimpla ablaküveg. Felnyomom a jobbszememre, belenézek a kistükörbe, melyet Tropp Mór a kezembe adott (mondani se kell, nagyon tetszettem magamnak), hopp a monokli lepottyant a padlóra, eltört persze. Nem baj, az egész egy korona; kérek másikat. Az új monoklit a balszememre kenem elegánsan. Azon nyomban leesik, annak is vége. Tropp Mór ád egy harmadikat, kicsit nagyobbat. Azt megint a jobbszememre illesztem, nyomkodom az ujjaimmal, húzgálom, mint a majom a képemet, teszek két lépést büszkén, a harmadik lépésnél a harmadik monoklit is elérte a végzete.

— Önnek kérem — azt mondja Tropp Mór — nagyon mélyen bent ül a pofacsontja, az ön szemére nem fog fölmenni semmiféle monokli.

Nem adtam meg magam egyszerre, próbáltam még negyedik monoklit, ötödiket is. Hiába nyálaztam körül őket, hiába tartottam mereven a fejemet, a monoklik lehullottak, széttörtek.

Öt koronát fizettem ki, nem is volt több pénzem, oda a ma esti vacsora, fekete, cigaretta.

Az öreg Tropp Mór avval búcsúzott tőlem:

— Ne akarjon ön kérem monoklit hordani. Maradjon tisztességes ember.

Az élelmezési helyzet Angliában

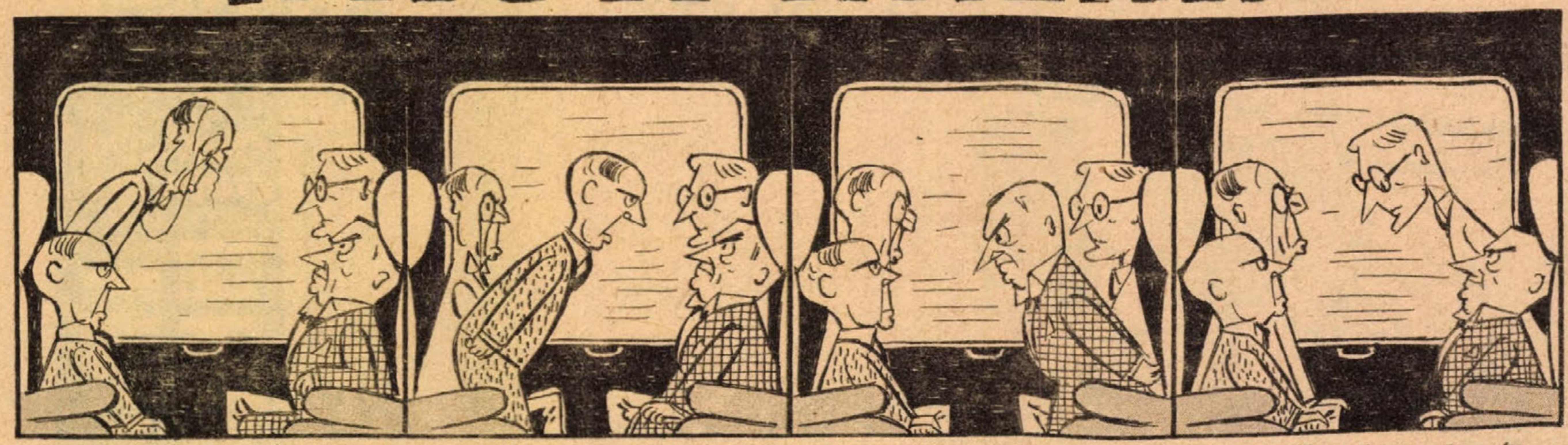
— Miss Bessie, nyissón ajtót, valaki kopog.
— Semmi, mr. Churchill. Csak a szemem az éhségtől.

Két kulák beszélget

— Hát te mért nem dolgozol, komám?
— Hát lehet itt dolgozni? Egyszer napsütés nincs, másszor eső nincs, de demokrácia mindig van.

VASUTI KALAND

— Engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Vezető állásban vagyok az angol követségen.

— Van szerencsém, én jugoszláv nagykövet vagyok.

— Milyen kedves találkozás. Én amerikai követségi főtisztviselő vagyok.

— Örvendek uraim, én is kém vagyok!

A zacskót felszámítják

Amikor beléptem a gyümölcsösboltba, hogy félkiló szőlőt vegyek, a pult fölött lógó kis tábla értesített arról, hogy ilyen és ilyen rendelet értelmében a zacskó árát külön felszámítjuk.

— Félkiló szőlőt, igenis! — mondotta Vilcsek úr, a gyümölcsös.

— Zacskóban?

— Noná, kamásniban! — feleltem, mert Vilcsek úr szereti a tréfás hangot.

Tevékeny ember vagyok és megszoktam, hogy evés közben is csinálok valamit, azonkívül, hogy eszem. Tehát elolvastam a papírzacskót, amely a fiumei Osztrigahivatal 1905-ös iktatókönyvéből készült.

Másnap délután, munkábóljövet, az utcai gyümölcsárusnál őszibarackot vettem.

— Zacskóban? — kérdezte ez is — a zacskó külön 10 fillér!

Nem szóltam, csak bólintottam, mivel nem ismertem az árust, szereti-e a tréfás hangot.

Az őszibarack a szatymazújvárosi anyakönyvihivatal 1872-es évkönyvéből készült papírba volt csomagolva. Egész érdekes volt.

Ettől kezdve szenvedélyes zacskóolvasó lettem. Ilymódon egyszer a Hölgyfutár szerkesztői üzeneteit olvashattam, máskor a Spiritiszta Szemle értekezését a materializálódó asztralikus odról, majd a Hajduhadházai Uri Kaszinó Becsületbíróságának döntését arról az izgalmas tényről, hogy alsó- és felsőlivácskai Livácskay Elemér miért nem párbajképes egyén.

Időnként újabb ujságból készült zacskó is került elém, ez egészen anakronisztikusan hatott.

Tegnap megint Vilcseknél jártam:

— Kérek félkiló körtét!

— Zacskóval? — így a Vilcsek.

— Kukaccal — feleltem, mivel már mint jeleztem, Vilcsek úr szereti a tréfás hangot, azonkívül tudtam, hogy Vilcsek úr úgyis kukaccal együtt adja a körtét.

Otthon kiterítettem a zacskót, hogy olvassak körteevés közben. Hát a New-York Herald multheti számából készült.

Sem enni, sem olvasni nem tudtam. A zacskó is rohadt volt.

—kás

Harry S. Truman felhívása az emberiséghez

Ember, de ember! Csak nem akarsz ágyban meghalni, dunyhák, párnák között, unatkozva elmulni?! Brr, de unalmas! Brr, de közönséges!

Űzd el magadtól a szürke halál rémét. Kiáltsuk az ostobák helyett is: nem akarunk ágyban meghalni! Nem akarunk csendes, érdektelen elmulást! Mit akarunk hát? Érdekes halált! Tehát kívánjuk a háborút! Háborút!!! Háborút!!! Háborút!!! Csak a háború hozhatja meg tömegesen a különleges, a változatos, az érdekes halált!

Mert nehogy azt hidd, hogy civilben valami különleges baleset áldozata lehetsz. Nem barátom, nem mindenkinek a fejére esik tégla, amiben már van egy kis fantázia. Nehogy azt hidd, hogy vízbe fulladsz, ami szintén izgalmas mulatság. Nem barátom, a szürke halál réme fenyeget!

De jól figyelj, adva van a segítség. Haljál meg háborúban és változatos halálnemek között válogathatsz. Tehát ne feledd a figurát. Háborús halál adja meg az igazi boldogságot. Ragyogó változatosság! Prima, előzékeny kiszolgálás, ráadásul garantáltan érvényes útlevelek a mennyországba. Íme, néhány sláger a hatalmas kollekcióból:

Gránát viszi el a fejedet? Egy pillanat az egész és micsoda élmény! Mit szólnál az atombombához? Az űrben száguldsz, mint egy megkergült majom. Egy prima fagyás se rossz, átélheted egy fagyasztott kecsege minden örömét! Vagy rálépsz egy tányéraknára? Megspóroltad a temetési költséget! Avagy szuronyroham közben mulsz ki? Torokba, mellbe, ahogy akarod! Zuhanj le repülőgépen, kisülsz a saját zsírodban! Mit szólnál egy sorozat géppuskatűzhöz? Vagy egy lángszóróroham-hoz? Vagy... De egyelőre elég a mintából. Majd akkor... Ugy-e érted?

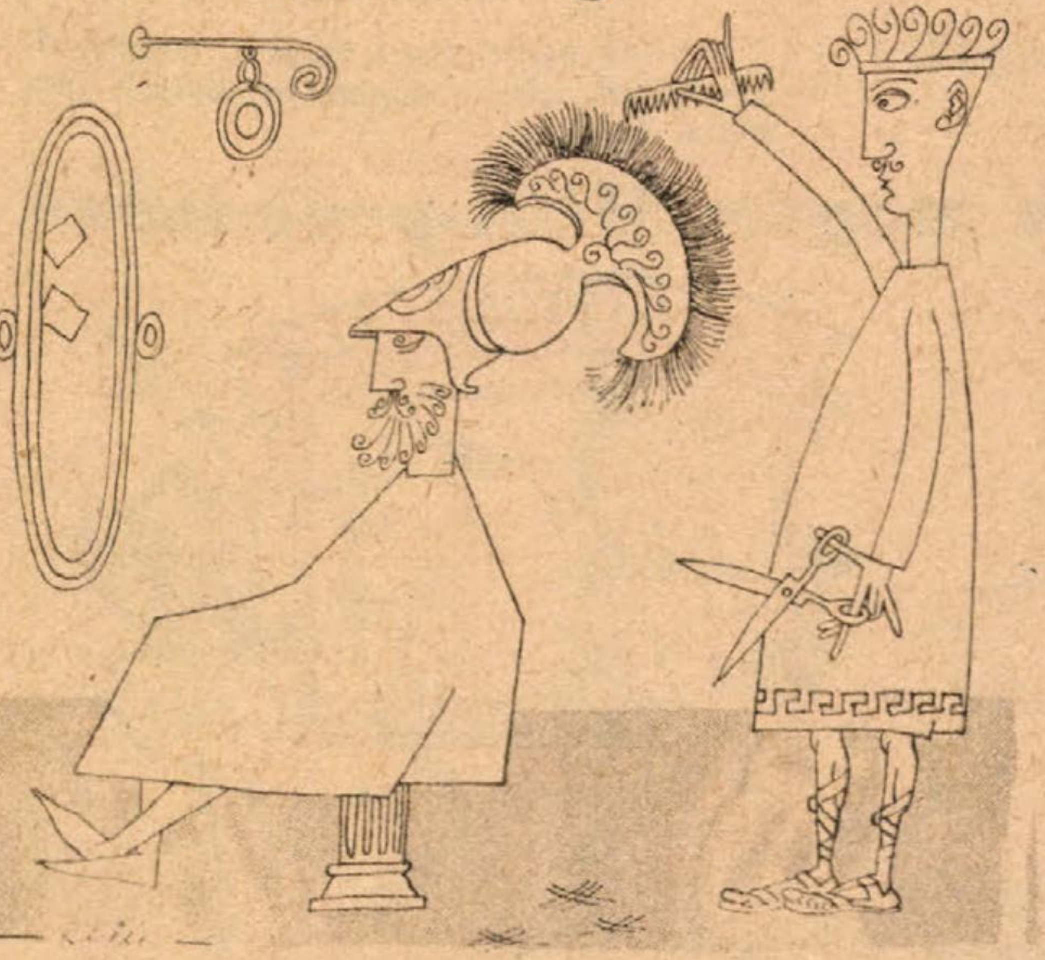
Tehát választhatsz.

Válassz! Az ágyban elszenderülés mélységes unalma, vagy csodálatos variációk között válogatva.

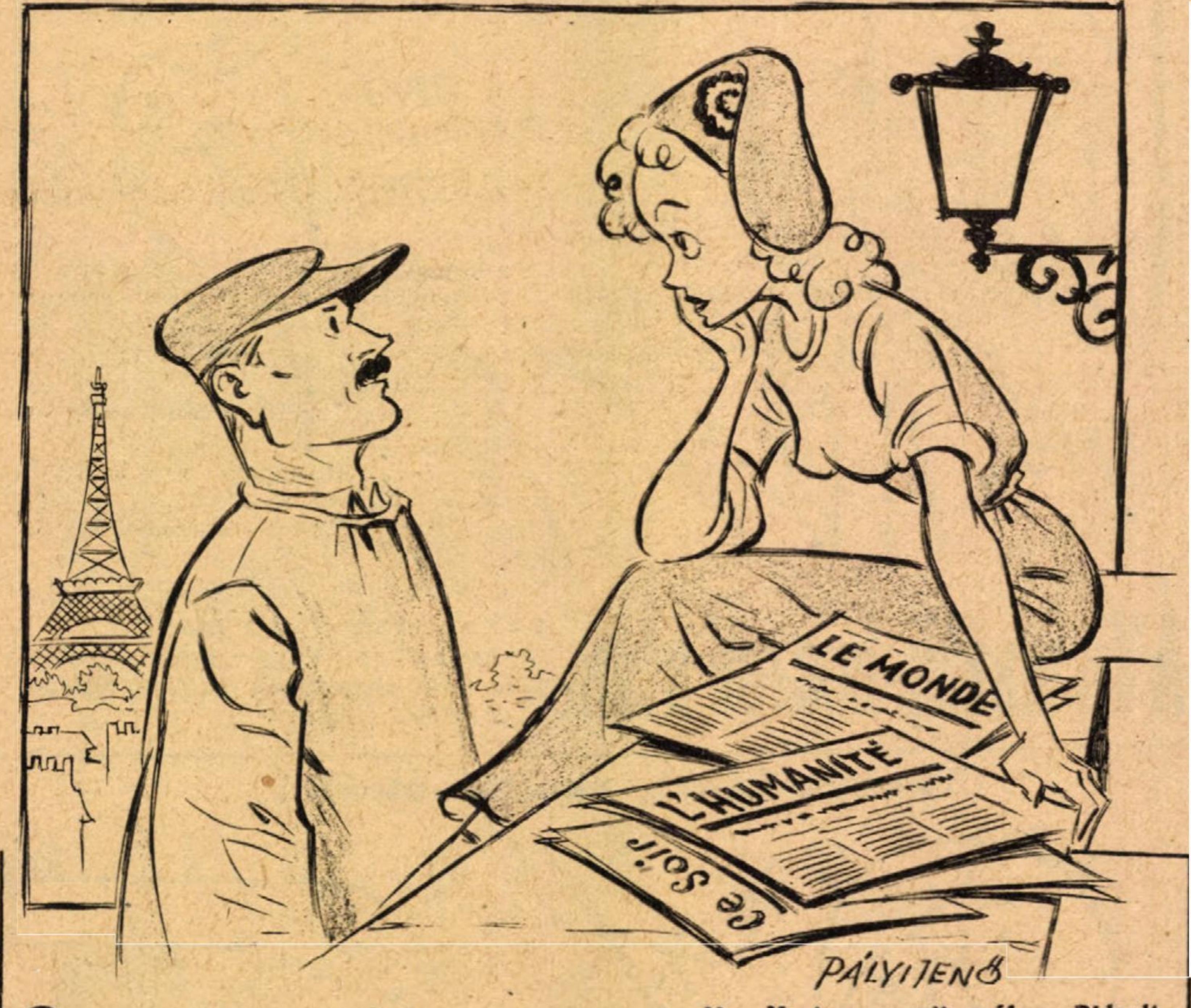
Az ágy unalmas, az ágy nem boldogít, az ágy rettenetes, az ágy undorító, halj meg hát háborúban, ezer érdekes lehetőség között válogathatsz.

Válasszatok hát atyámfiai. Azt hiszem, nem vitás, melyiket akarjátok. *N. S. J.*

Óhellén figaro

— Csak egy stuccolás lesz.

Szegény Franciaország

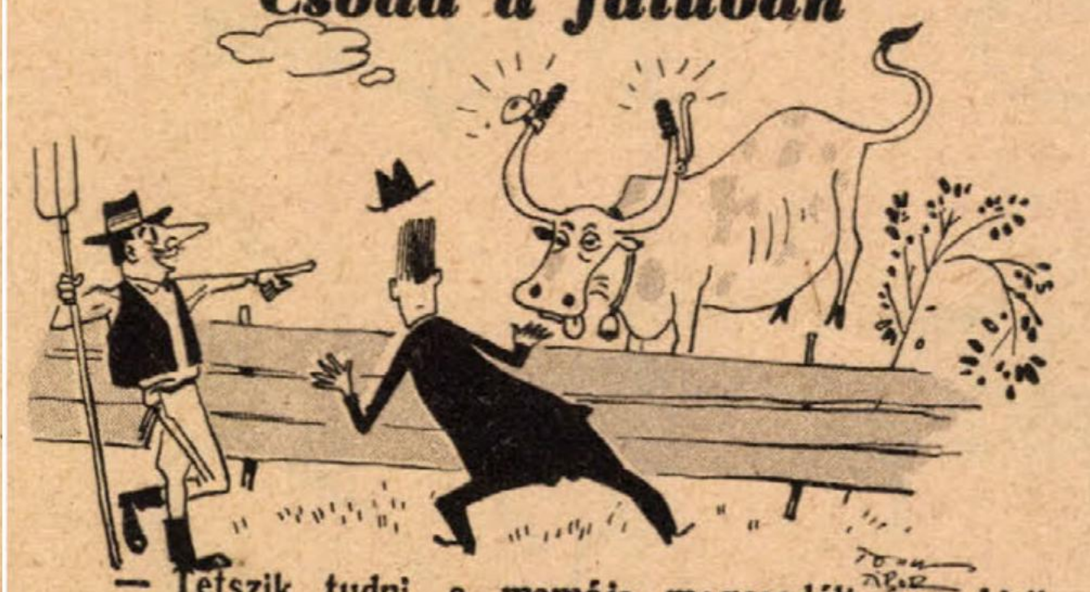
— No, Marianne, mit szól a Bidault-kormányhoz?

— Aránylag olcsón megúsztam.

— Hogy-hogy?

— Úgy, hogy Rómában se jártam, a pápát se láttam, mégis meg vagyok áldva.

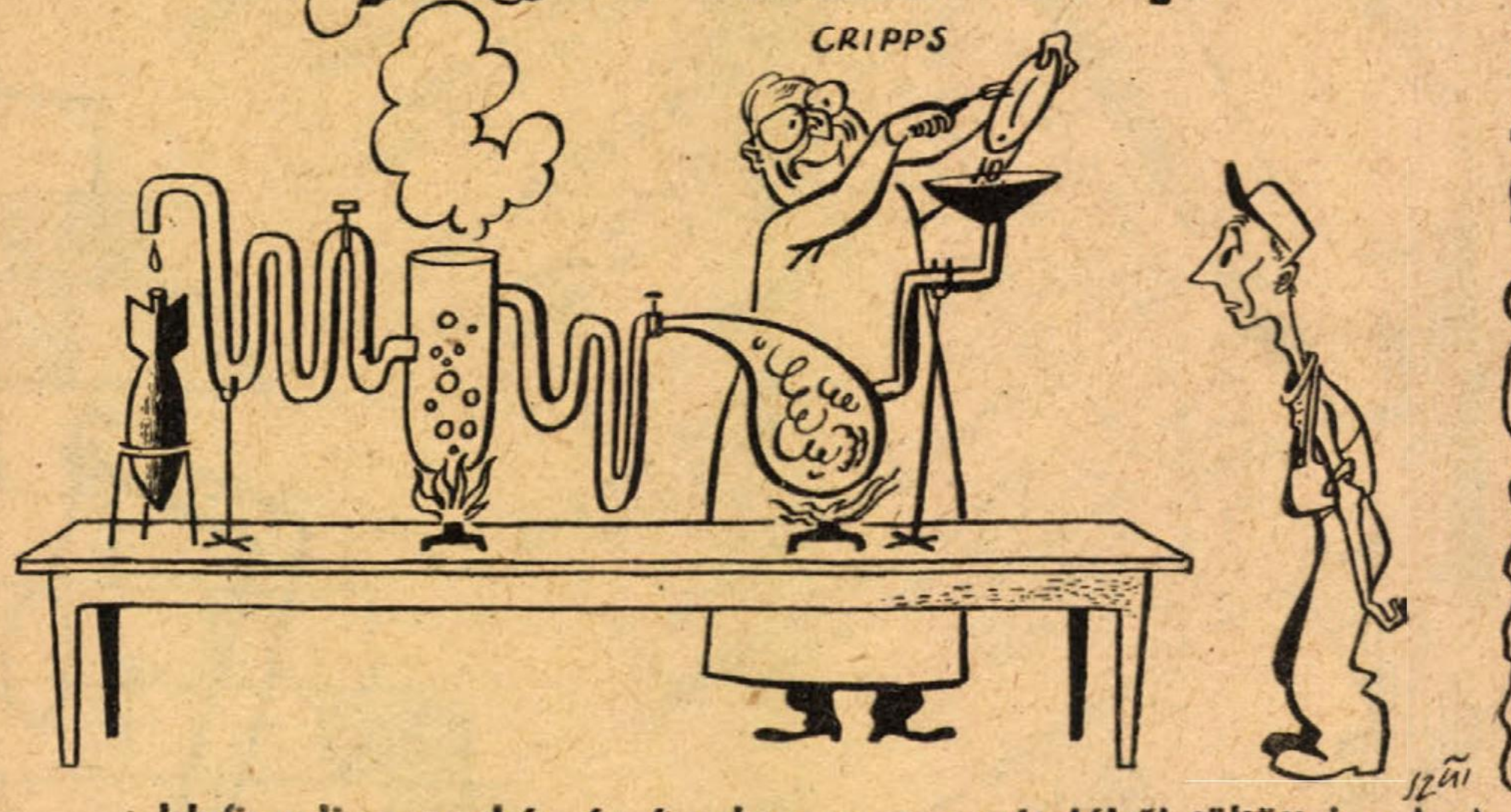
Csoda a faluban

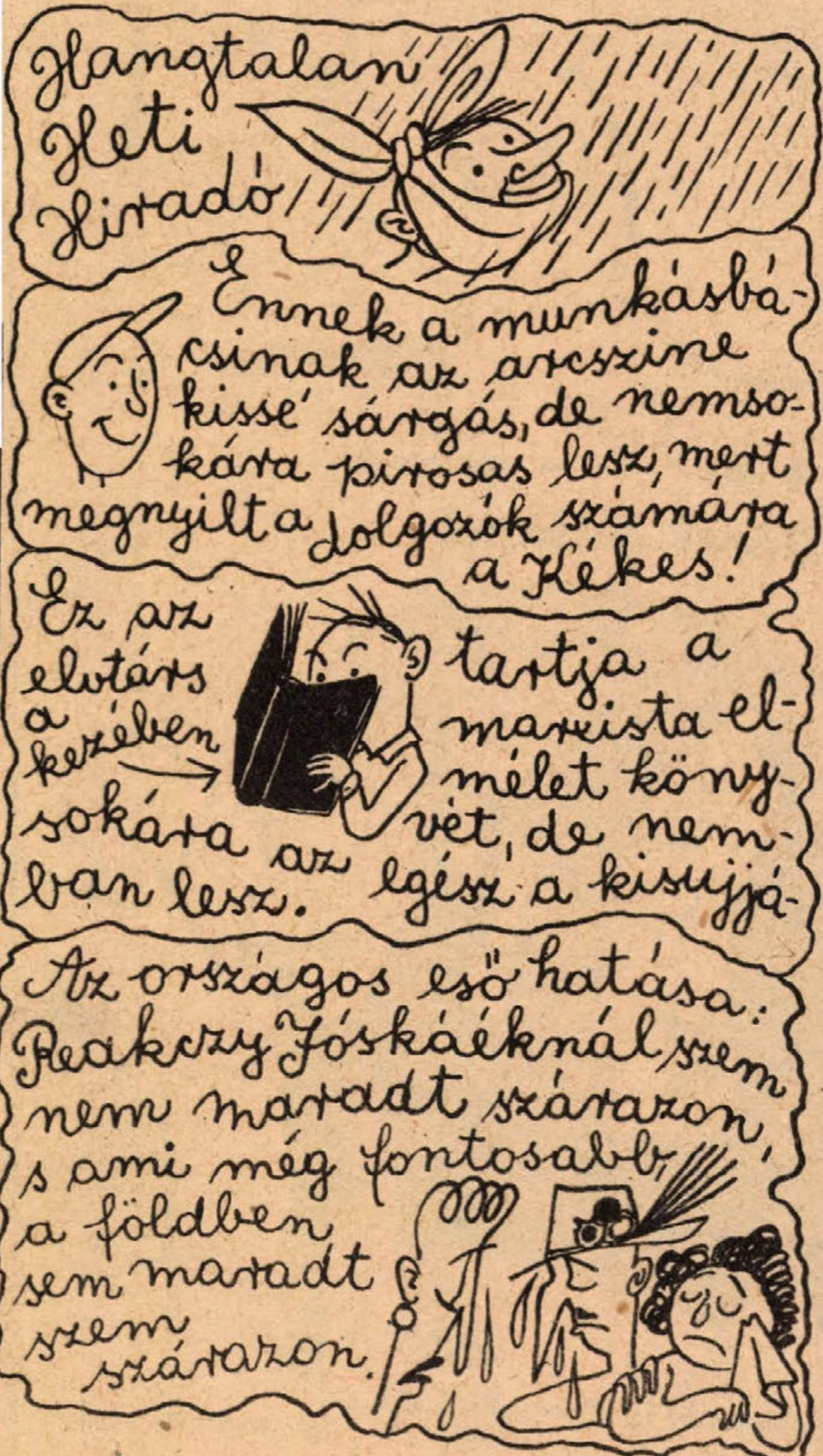
— Tetszik tudni, a mamája megcsodált egy biciklistát...

(Neue Berliner Illustrierte)

Imperialista szakácskönyv

— Idefigyeljen munkás úr, így lesz a maga ételéből töltött bomba!

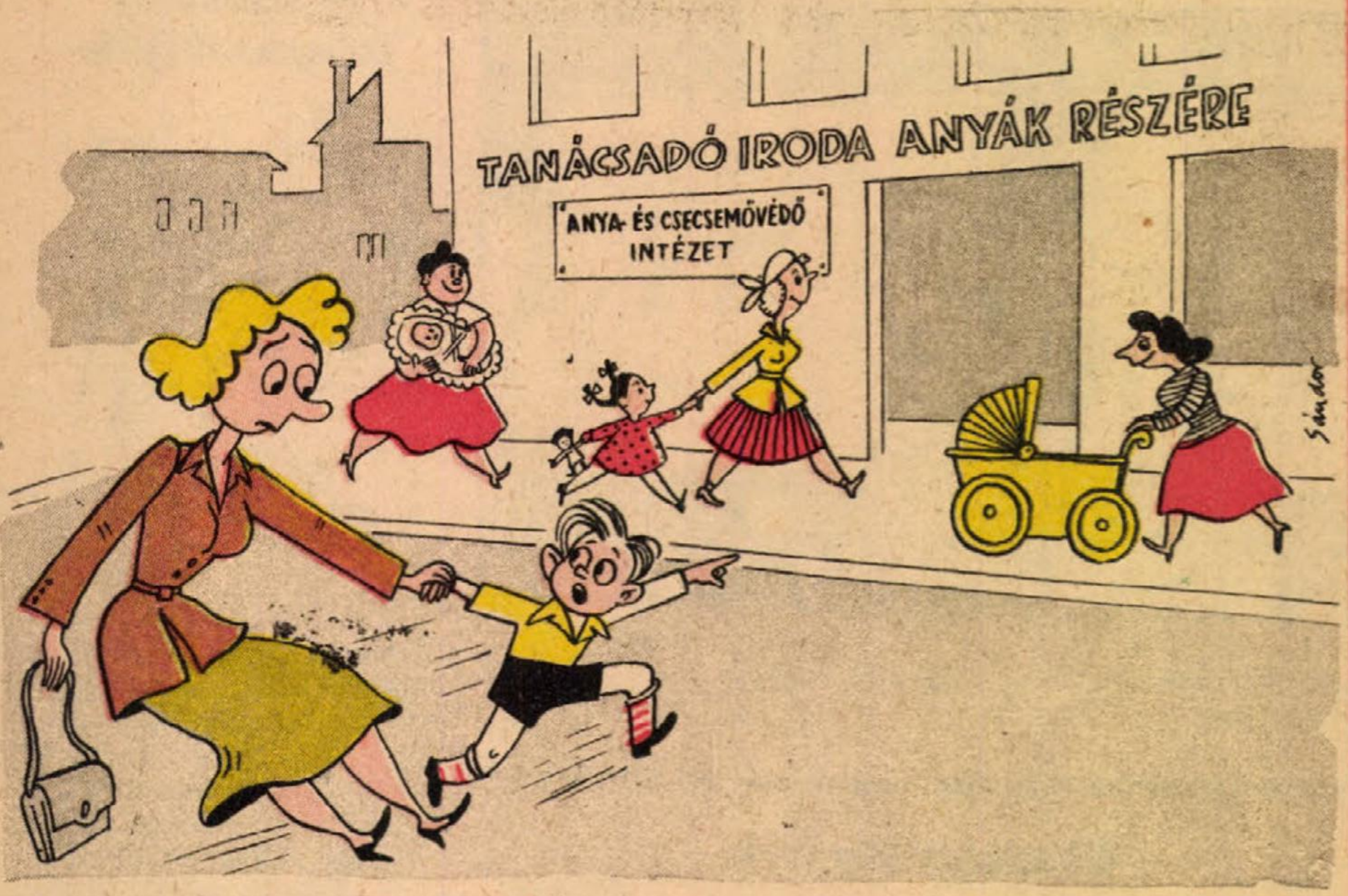
Ludas Matyi

Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA

Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos: SZABADSÁG lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.. 139—150 és 138—382.

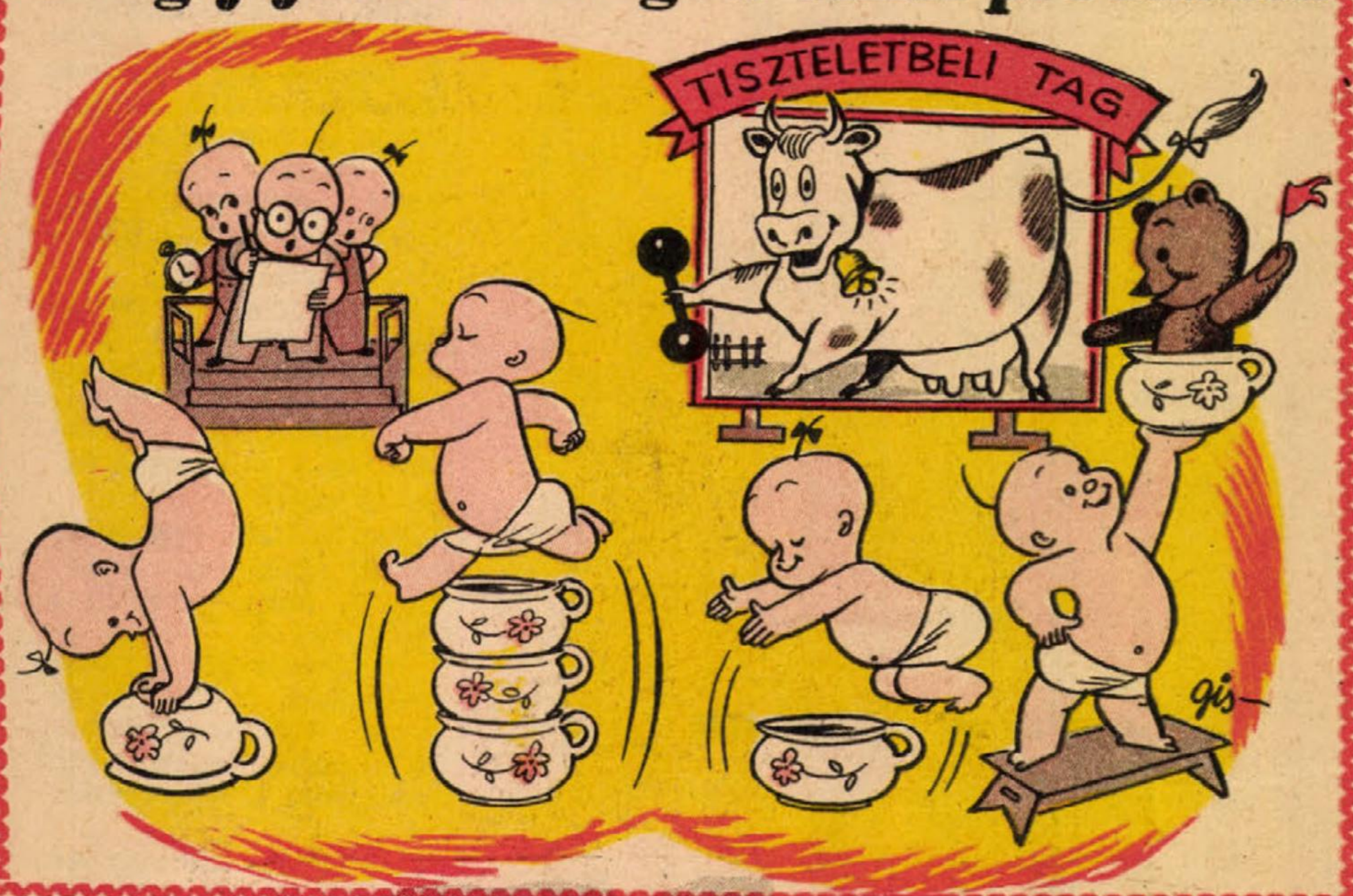
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépein. V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

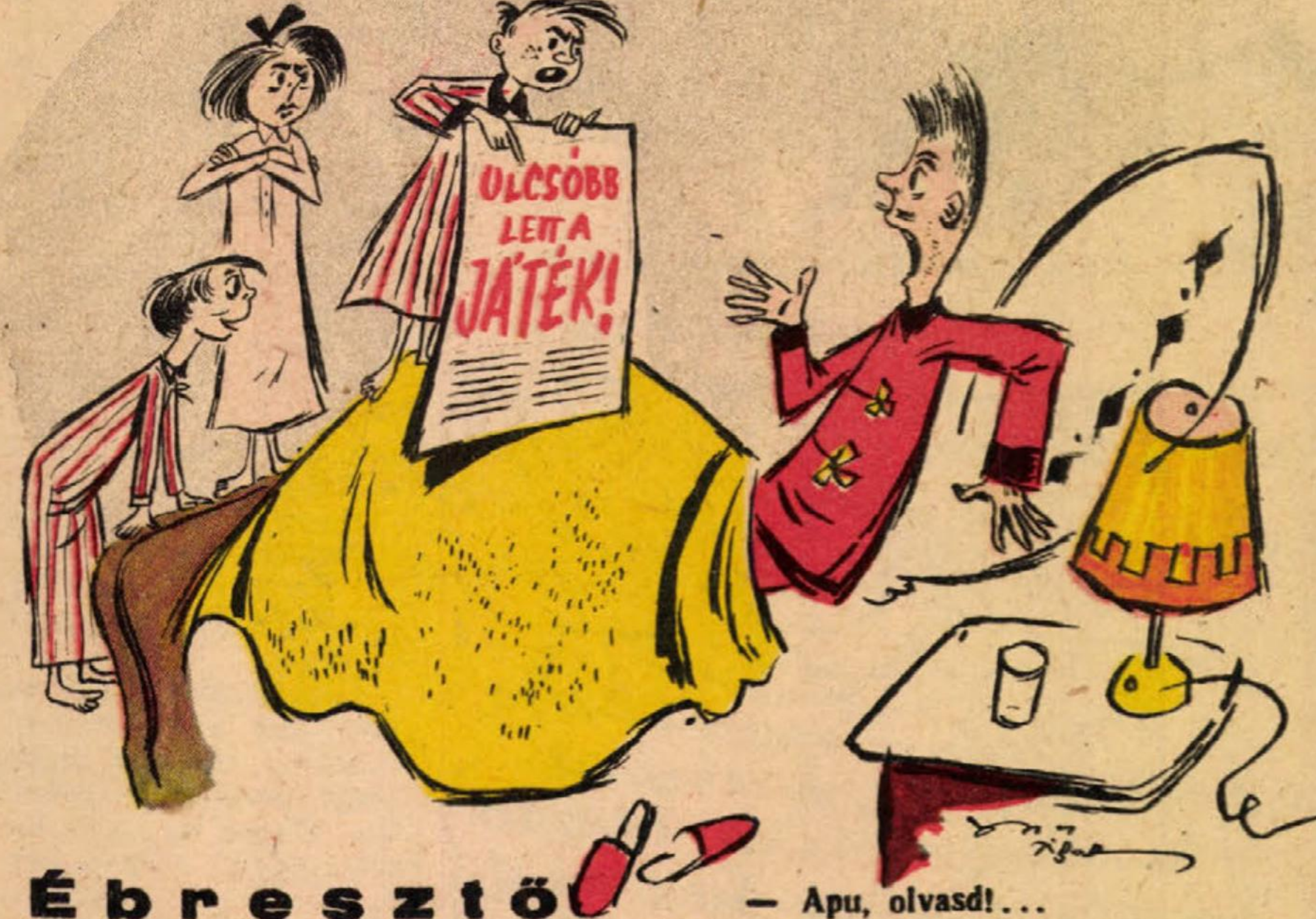

Tanácsadó intézet nyílt anyák részére

— Csak gyere, anyu, majd itt megmondják neked, lehet-e engem mindennap spenóttal traktálni.

A legifijabbak magán MHK-próbázása

Ébresztő — Apu, olvasd!...

Bécsi kaland

— Az utolsó pár csizmámat is Marshallizálták ...

(Krokodil, Moszkva)

DUETT

Truman:

Az élet most nagyon rideg,
Hetek óta ráz a hideg,
Szurkoltam én Moch Gyulának,
Hogy lebőgött, ett a bánat,
Szép terveket tudott szőni
És a munkásokra lőni,
Ő volt nékem Frankhon szépe,
De elküldték a fenébe,
Aztán jött az öreg Májer,
Kellemetes lett az ájer,
Ám őt is jól farbarúgták
S eldobták, mint almacsutkát,
S mert az élet néha furcsa,
Te jössz mostan Bidault Gyurka!
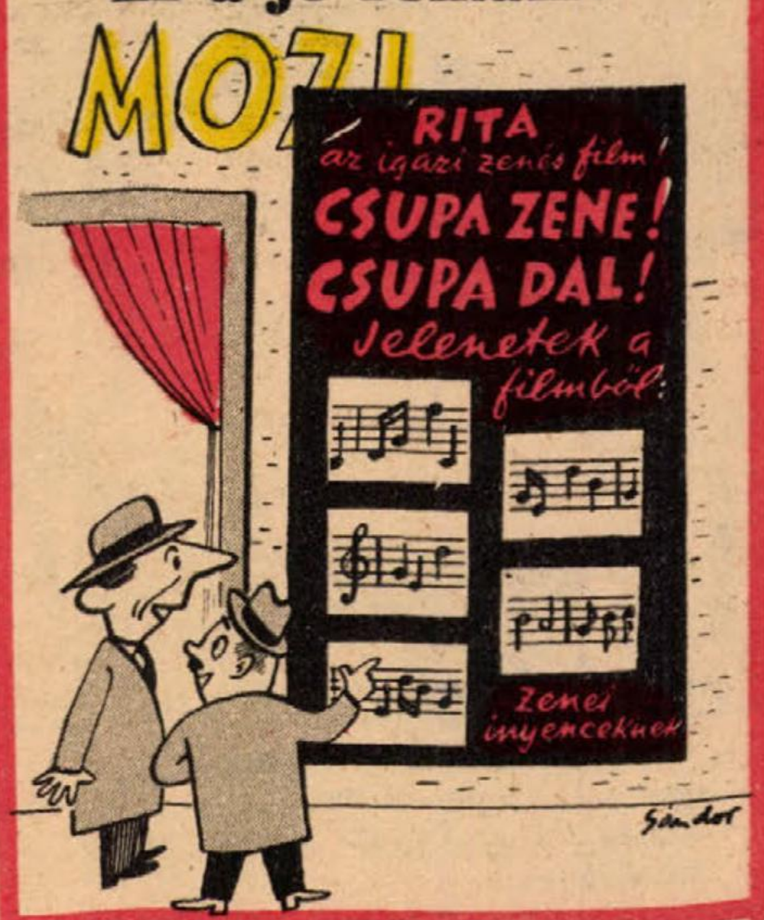
Bidault:

Csókolom a lábad-kezed,
Sőt ha kell, még továbbmegyek,
Kormányzok is eszem nélkül,
Hogy Frankhon is belekékül,
Belezöldül, belesápad,
Csókolom a kezed-lábad!
Felérek egy erős várral,
Le a bérrel, fel az árral,
A Marshall-terv soká éljen,
A francia soká féljen.
Csókolom a kezed nagyon,
Nagyjából ez a programom.

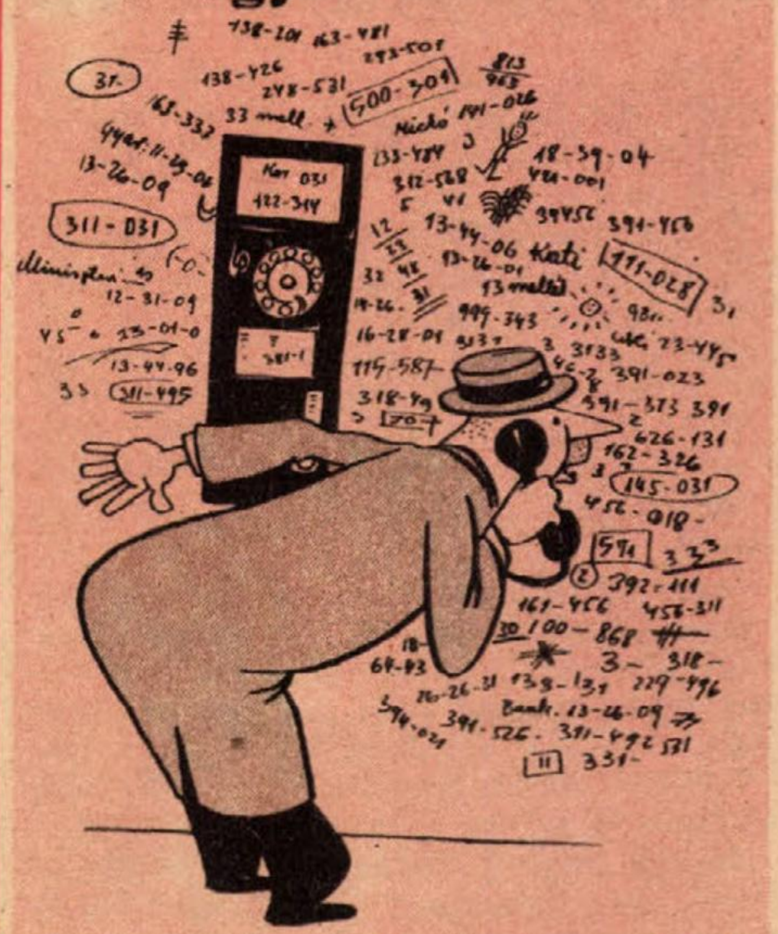
Truman:

Jól beszéltél Bidault komám,
Öröm tölt el szpicsed nyomán,
Szénakazlak, szalmakazlak,
Bidault komám, alkalmazlak!

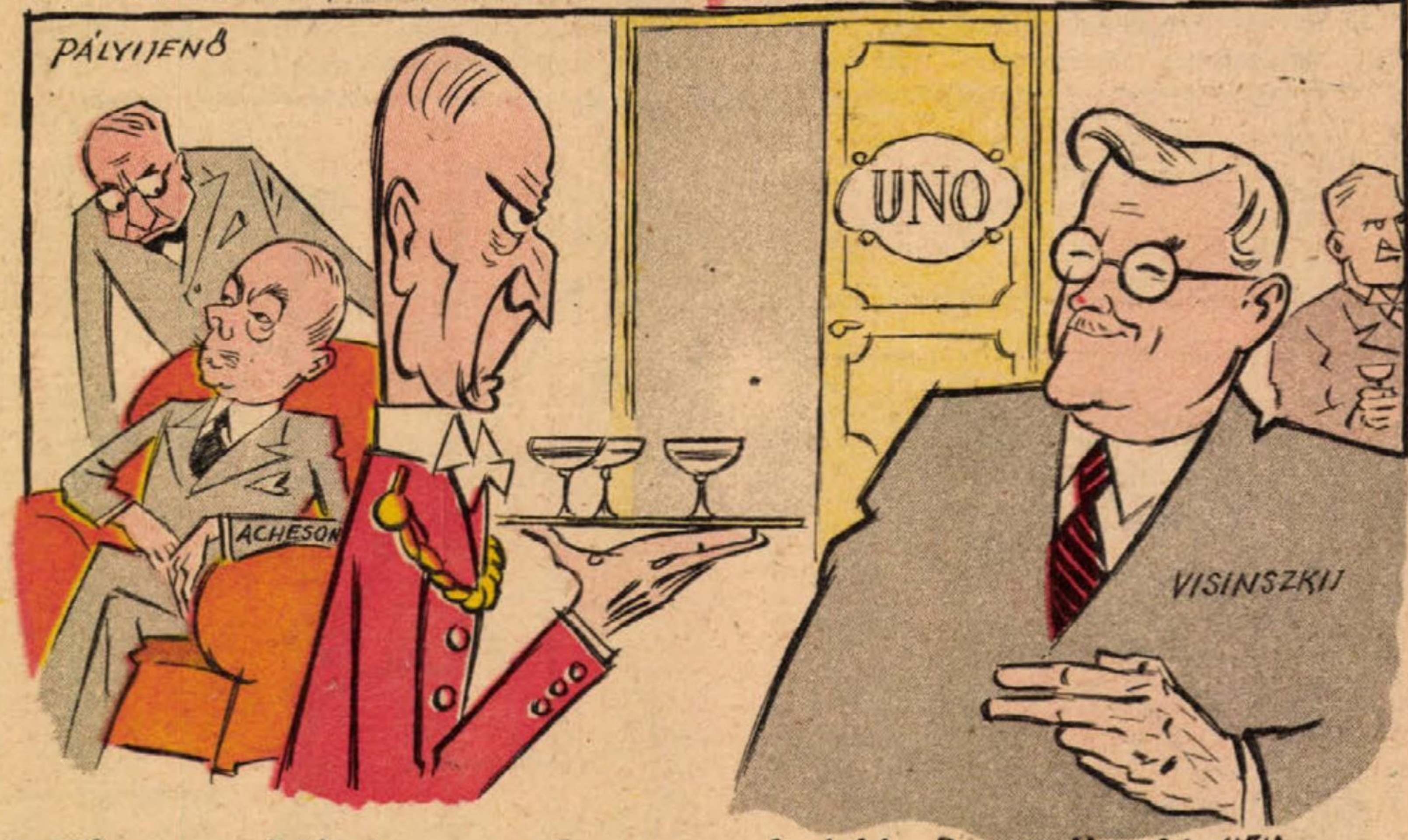
Ez a jó reklám!

Ügyes ember

— Ejnye, pedig felírtam a telefonszámot!

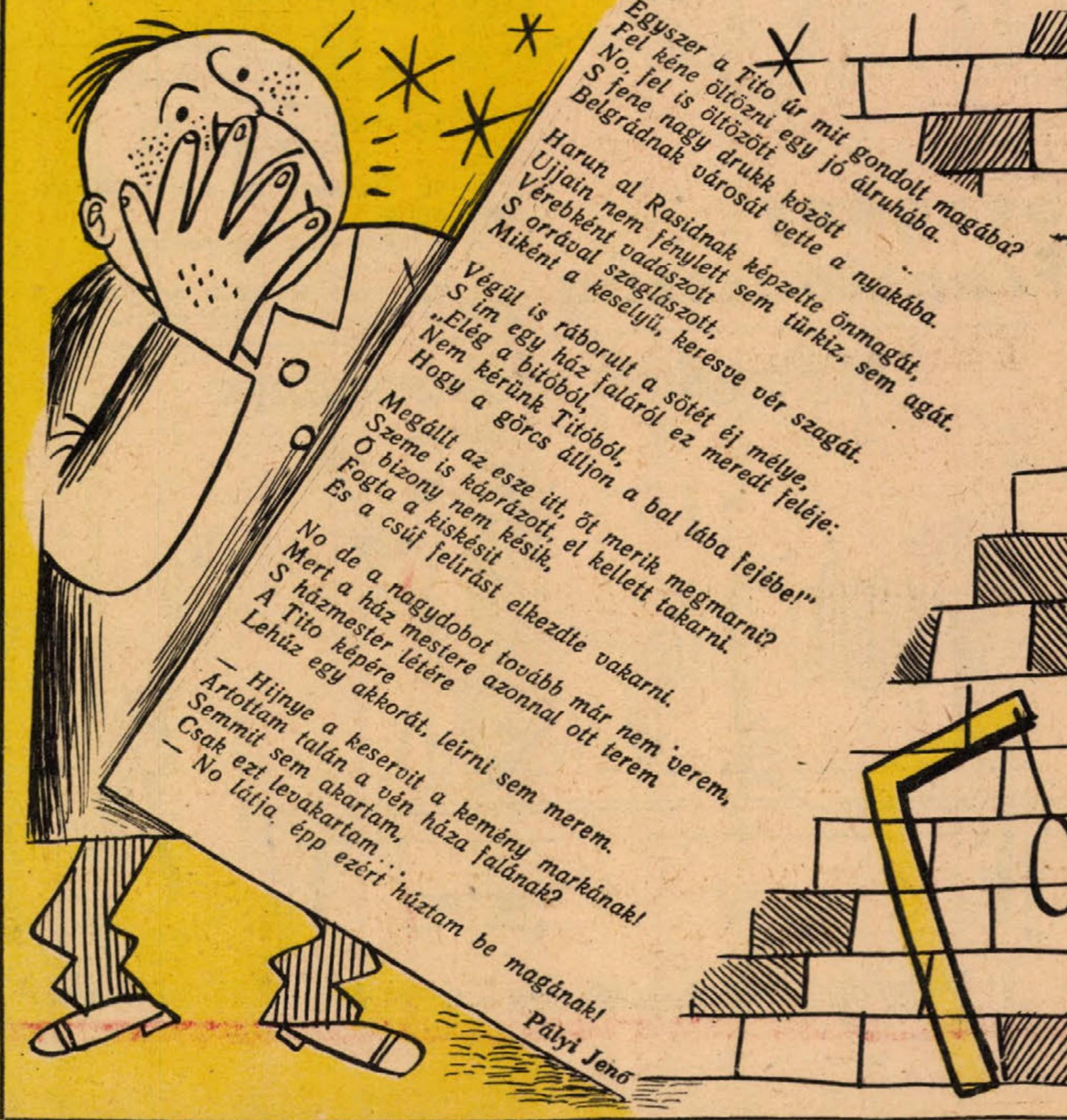

A Visinszkij-beszéd után

Lakáj: Parancsoljon frissítőt!

Visinszkij: Vigye inkább Acheson úrnak. Neki szegénynek nagyon melege lett az utóbbi időben.

Vannak házak, vannak utcák...

Az amerikai technika diadala

Miként a napilapok megírták, egy nap alatt 600 vonat állt meg szénhiány miatt az Egyesült Államokban.

(Történik egy amerikai pályaudvaron, Chicagoban, Philadelphiában, Washingtonban, vagy valami még szomorúbb helyen.)

Utas: Bocsánat, mozdonyvezető úr, hova megy ez a vonat?

Mozdonyvezető (hátraszól): Fűtő úr, mennyi szenünk van?

Fűtő: Harminckét kiló, negyven deka.

Mozdonyvezető (papírt, ceruzát vesz elő): Akkor mindjárt kiszámítom. **(Számol.)** Látja ott azt a fát, utas úr?

Utas: Mit nézzek rajta? Közönséges jegenye.

Mozdonyvezető: Addig megyünk.

Utas: Ne vicceljen, mozdonyvezető úr!

Mozdonyvezető: Nem viccelek, ez kitűnő gép, békebeli, ennyi szénnel elvisz odáig. Nem sokat szoktam tévedni.

Utas: És ha ott leszünk, mi lesz?

Mozdonyvezető: Este. Harminckét kiló szénnel nem lehet rohanni.

Utas: Úgy értem, mit csinálunk, ha odaértünk?

Mozdonyvezető: Kiki a hajlamai szerint. Lehet virágot szedni, napozni, flörtölni.

Utas: De nekem tovább kell menni.

Mozdonyvezető: Azt is lehet.

Utas (felcsillanó szemmel): Hogyan?

Mozdonyvezető: Gyalog. Innen mindössze háromszáznegyven kilométernyire van a legközelebbi szénbánya. Menjen át oda, üsse le a sztrájkoló bányászokat, bányásszon egy pár tonna szenet, szerezzen valahonnan egy vonatot, szállítsa ide a szenet, rögtön indulunk.

Utas (rövid gondolkozás után): Öreg vagyok én már ehhez. Egyszerűbb mód nincs?

Mozdonyvezető (rövid gondolkozás után): Dehogynincs. Hányan vannak utasok?

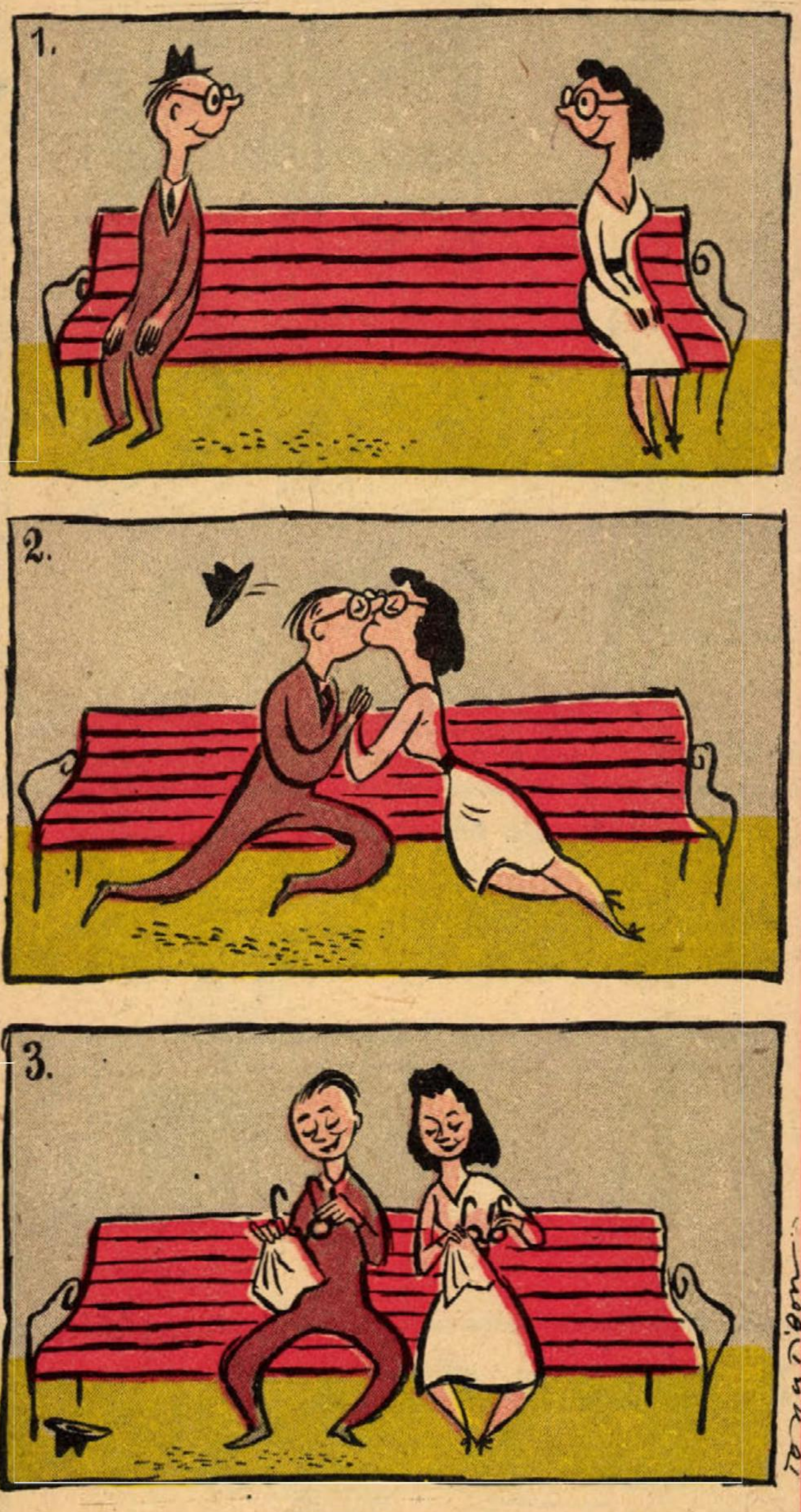
Utas (megszámolja): Nyolcszázhatvannégyen.

Mozdonyvezető: Az elég. Indulhatunk.

Utas: Hogyan?

Mozdonyvezető: Álljanak a vonat mögé és tolják.

Pápaszemesek, oh!

Fölöttébb gyanús

Egy jugoszláv követségen valamelyik tanácsos idegesen mutat az egyik alárendeltjére és azt mondja a titkárnőjének:

— Nekem nem tetszik ez az ember! Figyelje erősen!

— Miért? — kérdi a titkárnő.

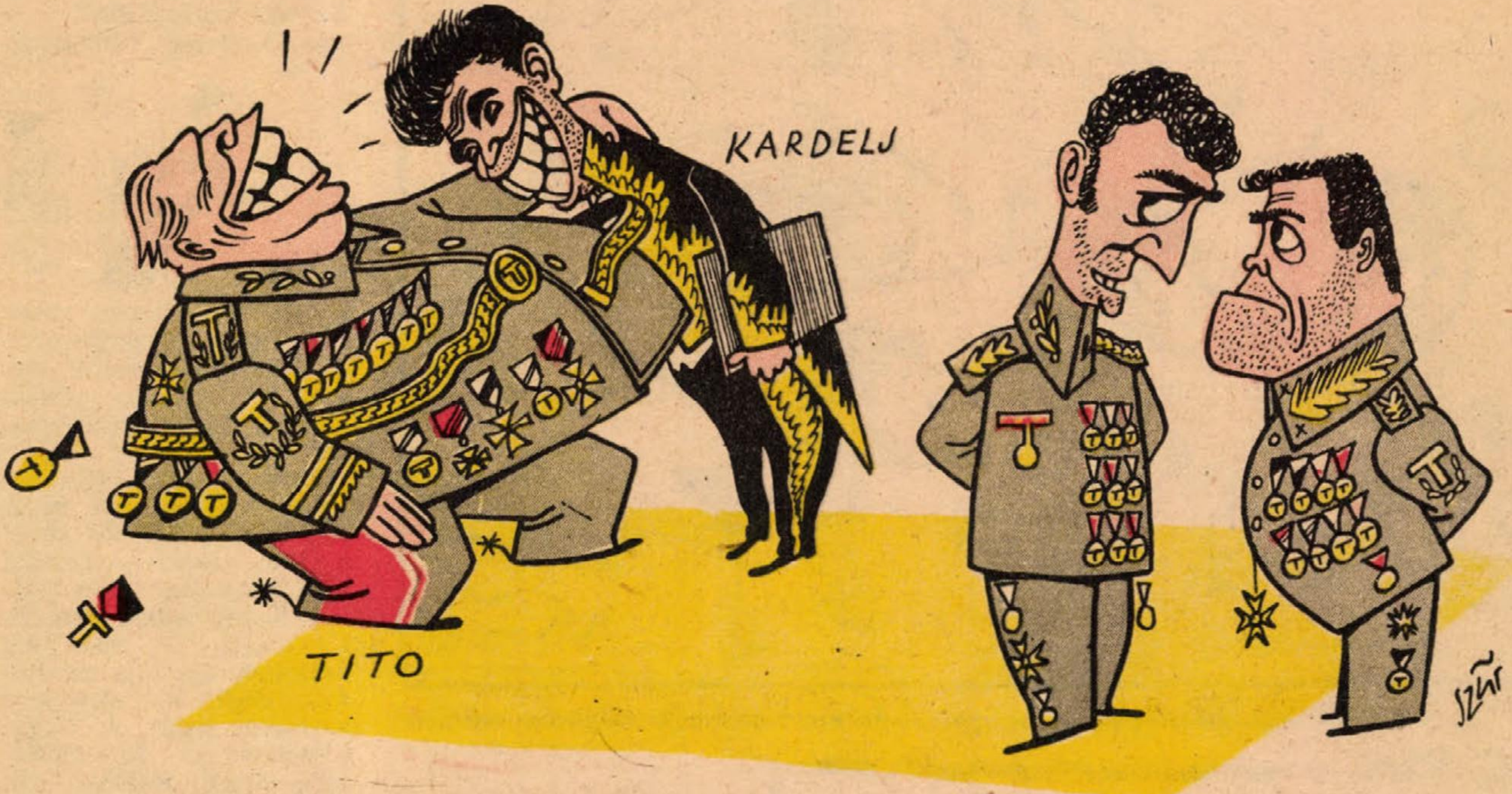
— Az a gyanúm, hogy nem kém.

Nagy a drágaság Ausztráliában

— Anyu, már megint üres szatyorral jöttél haza a csarnokból?!...

Jugoszláviát azon az alapon vették be Trumanék a Biztonsági Tanácsba, hogy „keleteurópai és kommunista állam"

— Min mulat olyan jól a marsall?

— Valami vicc lehet, csak a poént hallottam, hogy Jugoszlávia kommunista állam.

Éberség Diósgyőrött

Az újságíró, hogy ne keltsen feltűnést, meggyfapipát vett a szájába, pepita térdnadrágot öltött és hatalmas álszakállal ügyesen eltakarta ingét, nyakkendőjét, párt- és ujságírójelvényét. Igy surrant be a diósgyőri kohászati üzemekbe.

A fínom-hengerdében nagy halom drót és gömbvasvég mellett megállt, letérdelt és elmélyülten válogatni kezdett. „Mit csinál maga, kérem?" — érdeklődött barátságosan egy arra járó hengerész. „Ebédrevalót válogatok" — tréfált fínoman a nagyszakállú idegen, mire a hengerész harsány nevetéssel továbbsietett. Az újságíró krétát vett elő és hatalmas B-betűt rajzolt a vaskupac mellett lévő lemezre, hogy ezzel jelezze: bombát is elhelyezhetett volna.

Továbbra sem akart feltűnést kelteni, ezért négykézláb mászott le a Martin hajójába. Jött, ment a kemencék között, titokzatos arccal kopogtatta a hegesztőaparát oxigénpalackját. Az ott dolgozó munkástól részletesen érdeklődött, hogyan dolgoznak, mire az szeretettel megsimogatta szakállát és magyarázgatott. Ekkor már többen figyelték és hol innen, hol onnan kapott választ kérdéseire. Itt is hatalmas B-betűt rajzolt a hegesztőaparát melletti oszlopra.

Felsétált a Martin-placcra, füzetébe elmélyülten rajzolta és jegyezte a berendezéseket. Ezután átsurrant a Keleti villanyközpont segédgépházába, majd a Keleti központ kazánházába. Azután a nagyolvasztóba. Mindenütt elhelyezte a hatalmas B-betűket.

A durva-hengerműben tanácsokat adott a hengerészeknek, közben felülvizsgálta a műszaki berendezést.

Szürkületkor hagyta el a gyárhelyiséget, szakállát odaajándékozta a kijáratnál ögvelgő egyik kísérőnek.

Ez a multhéten volt és azóta — állítólag — a portás még önmagát is leigazoltatja, mielőtt elfoglalja reggelenkint a munkahelyét. **(ordas)**

Jó emberek kis helyen is elférnek

A font (a dollárhoz): Bocsánat . . . Nem zavarom?

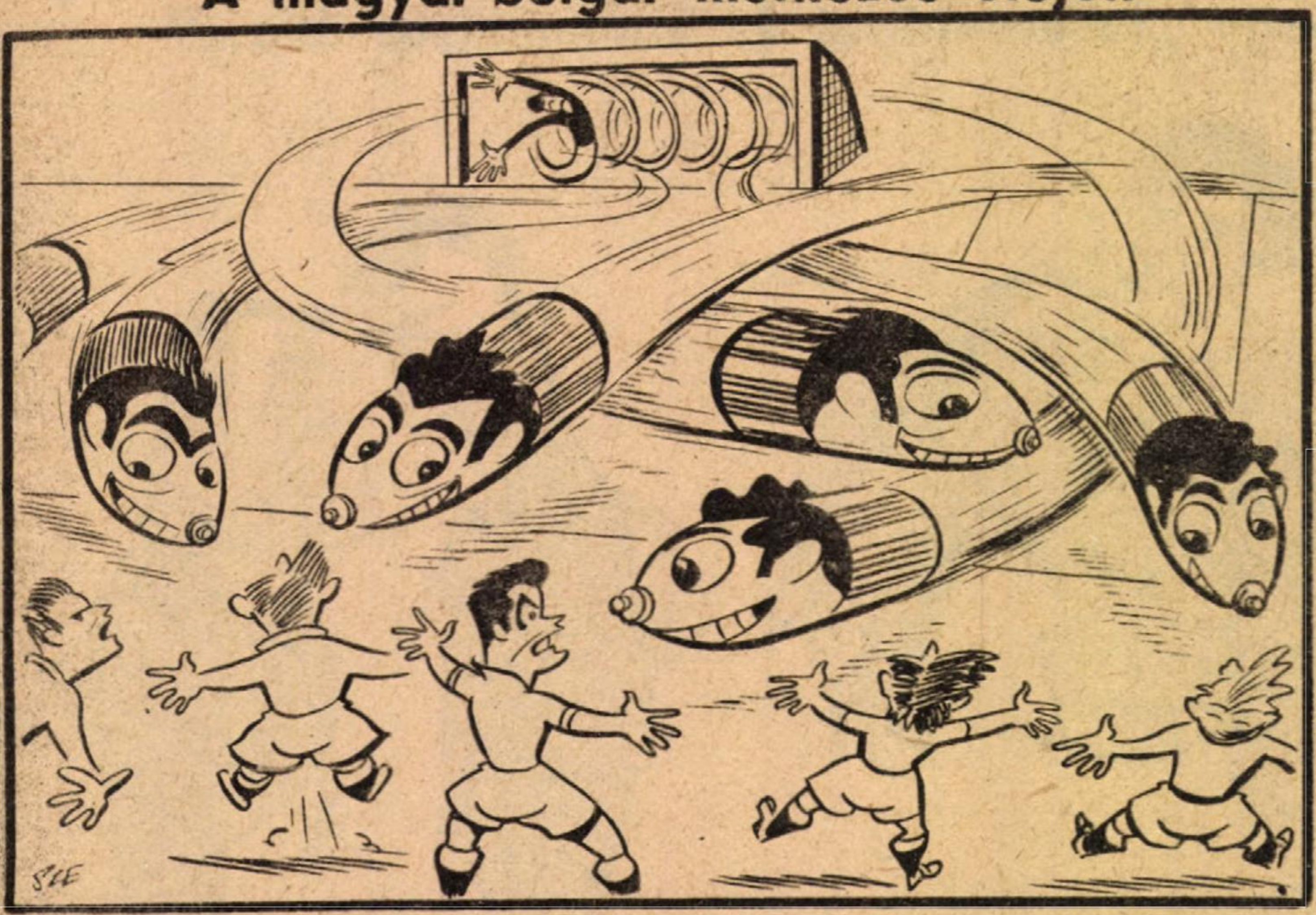
(Krokodil, Moszkva)

Az angol népnek hozzá kell szoknia a bálnahúshoz

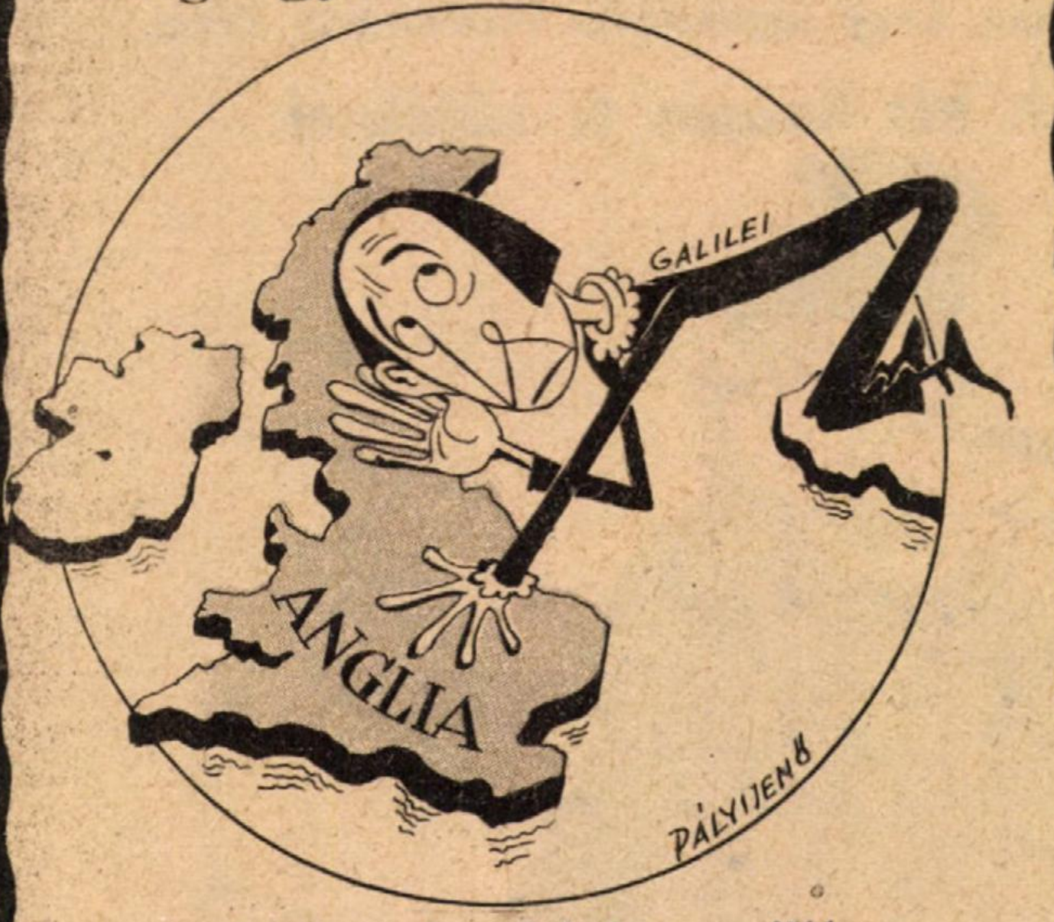
Az angol nem kiabálna,
Ha nemcsak a lord zabálna,
Hanem — teljesedve álma —
Ilyen lenne majd a bálna.

A magyar-bolgár mérkőzés elején

csatárainkat meglepte a bolgár védelem bombaformája és rakéta-gyorsasága.

Korgó gyomrok Britanniában

Galilei: És mégis korog a föld.

Ragacsos buci kerestetik!

— Jövő héten gyere el hozzám vacsorára, — mondta Károly barátom a villamosmegállónál, — kapsz bablevest, hántolatlan

borsópürét, melaszos kukoricamálét és krumpliszeszt. Persze, lesz ragacsos sárbuci is. Okvetlen várlak, remekül fogod érezni magad.

Ezzel felugrott egy hatosra és eltünt. Két napig tűnődtem a különös meghíváson, akkor véletlenül újra találkoztam Károllyal.

— Segíts rajtam, öregem, — lihegte, — napok óta hajszolok egy kis melaszt meg bucit. Azt mondja a sógorom, hogy a Nagymező-utca és Népszinház-utca sarkán állítólag van egy különcködő pék, aki inyenceknek sárbucit is tart raktáron. Csepel motoromra ültettem Károlyt a hátam mögé s elrohantunk az említett pékhez, az említett helyre.

— Uram, inflációkorabeli bucira volna szükségem, hat darabra. Kerül, amibe kerül, csak az a fontos, hogy sárból legyen, mint annak idején.

A pék meghökkenve nézte Károlyt, aztán engem. Én mozdulatot tettem, hogy a történtekért nem érzem magam felelősnek.

— Bucival nem szolgálhatok — felelt végül is a

rokonszenves iparos, — de ha valami kemény harapnivalóra van szüksége száríthatok egy kis friss zsömlyét.

— Nem, nem, — tiltakozott Károly, — nekem buci kell, valódi, ehetetlen buci.

— Kedvelem a humort, — mondta a pék, — de önt nem tudom kiszolgálni.

— És kukoricamálé? — kérdezte Károly már reménytelenül.

— Az sincs.

Kitámolyogtunk az utcára.

— Se buci, se málé, — szólt komoran Károly, — rémes. Melasz helyett még csak megúszom szacharinnal a dolgot, de ha buci helyett friss kenyeret adok a vacsorához, mindent kockáztatok.

— Évszázados barátságunkra kérlek, — rimánkodtam, — mondd meg hát, mire készülsz?

— Holnap délelőtt érkezik a sógorom Angliából, este nálam vacsorázik. Azt írta, hogy rettenetesen ki

van éhezve, alig várja, hogy jóllakjék nálunk. Ha rendes vacsorát adok neki, félek, hogy hónapokig a nyakamon marad.

V. A.

Kisemberek közelről

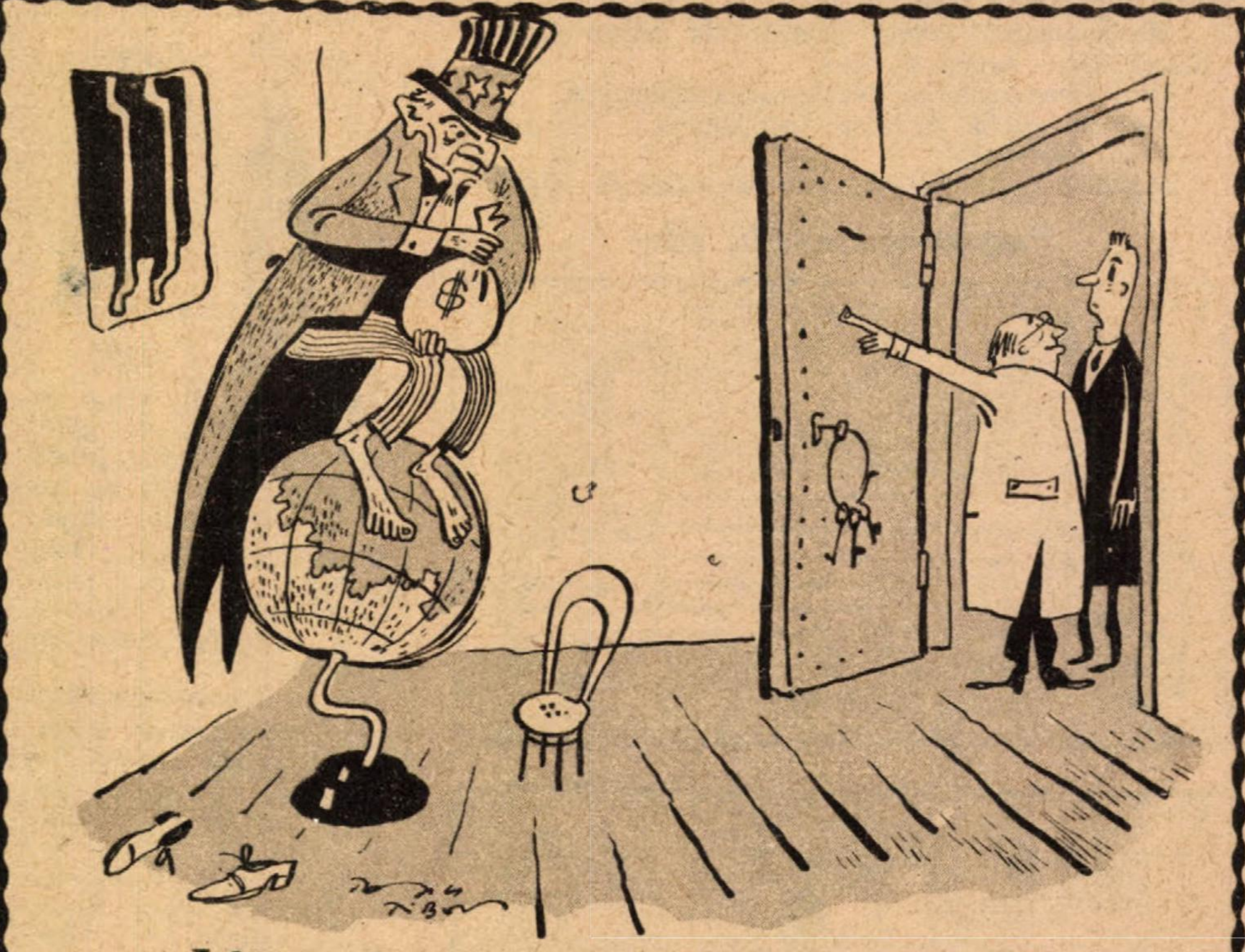
Gruber osztrák külügyminiszter

Gruber osztrák külügyminiszter sűrűn szerepel mostanában az európai sajtóban. Azt írják róla, hogy náci volt. Természetesen túlzás, hogy Gruber náci volt, mert ő most is az.

Gruber szereti Trumant, de azért nem tartja hibátlannak. A Grabenen levő egyszerű tizenhatszobás lakásának falain csak hét Truman-kép van a nyolc Hitler-képpel szemben.

Gruber kedvenc itala a gin, kedvenc étele a rostélyos, kedvenc politikusa Hitler, kedvenc írója Hitler, kedvenc festője Hitler, kedvenc állata Hitler, kedvenc nótája Hitler, kedvenc színe Hitler, de kedvenc kifejezése ez:

— Többet ér egy élő Truman, mint két halott Hitler.

Látogatás az elmegyógyintézetben

— Mondja doktor úr, ennek mi a baja?
— Igen komoly eset. Ennek az embernek az a rögeszméje, hogy ő a világ ura.

Harcias fiúcska

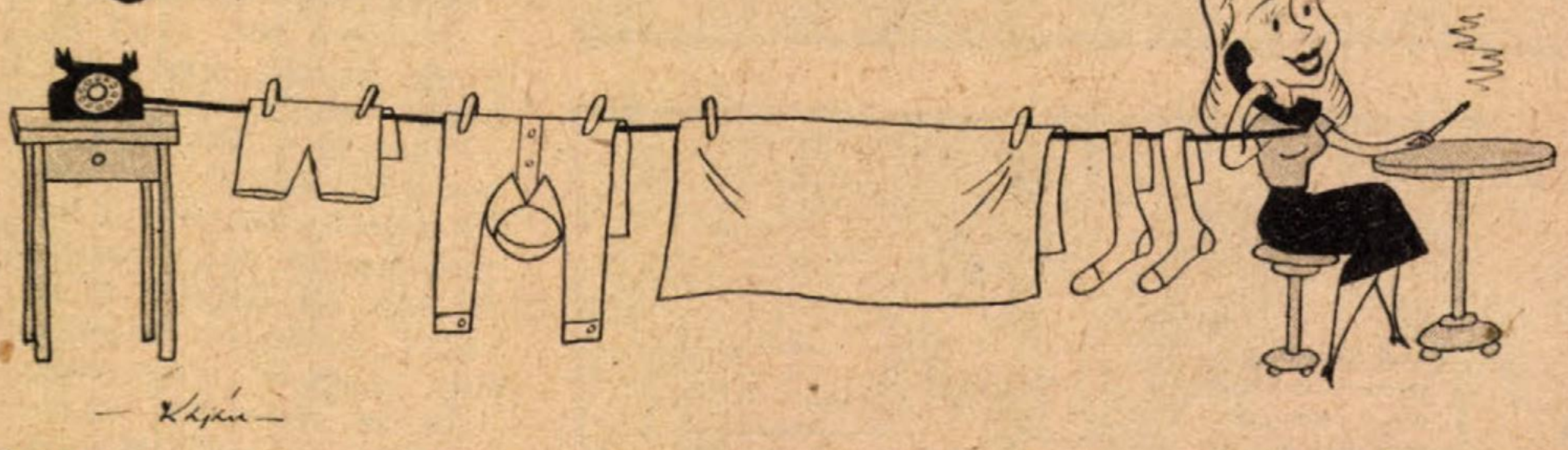

— Na Dezsőke, itt a doktor bácsi, nyujtsd ki szépen a nyelvedet.

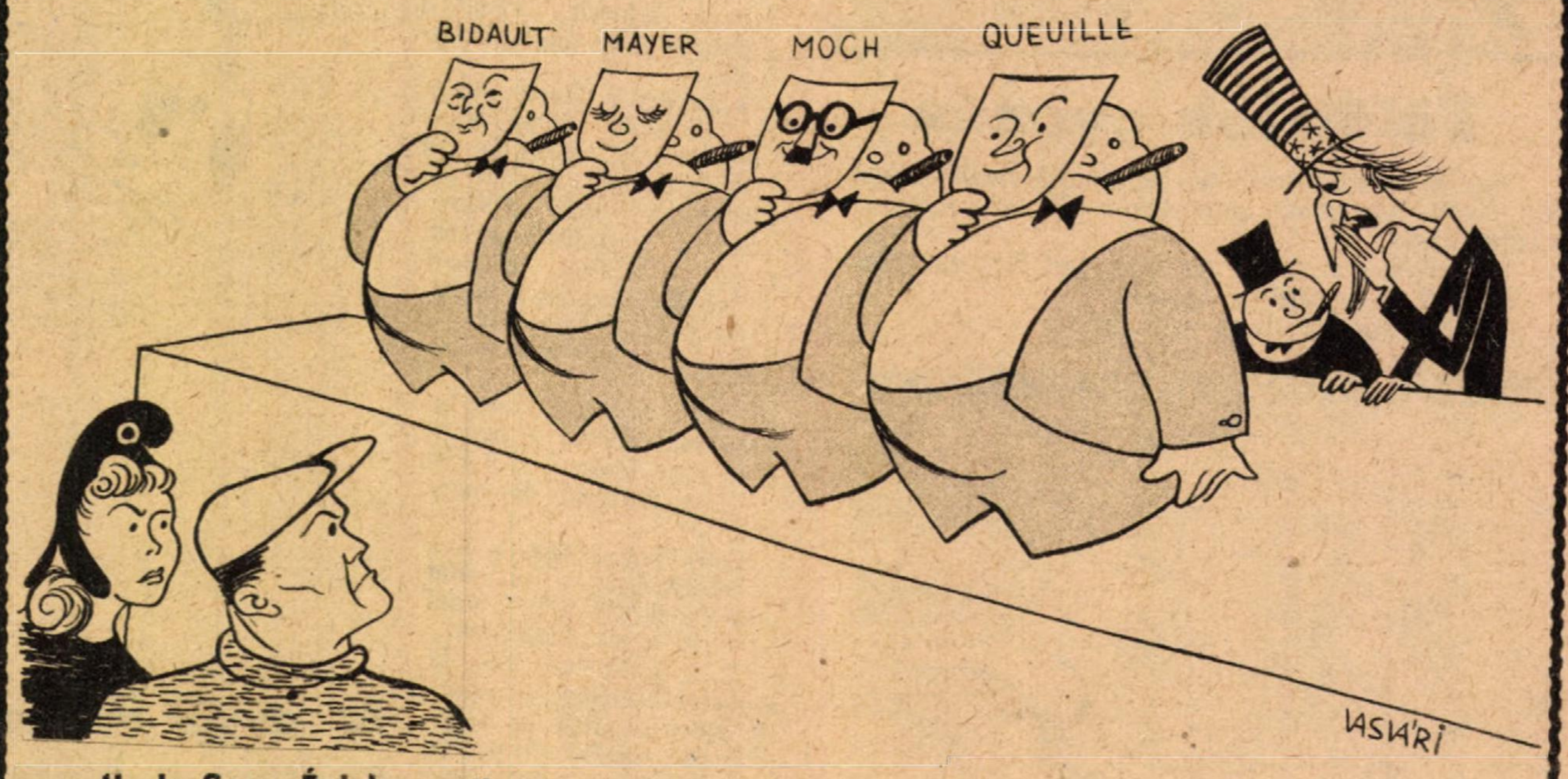
— Pofon is vághatom?

Ujitás

sokáig telefonáló hölgyek számára

Samu bácsi nem érti

Uncle Sam: Érdekes, milyen nagy a választék és mégse felel meg nekik egyik se...

Gergely Miklós:

Egy régivágású tisztviselő arcképe

1.

Pipere Jenő olyan volt, amilyenek a magashomlokú, érceshangú, szélesvállú, két méter magas férfiak szoktak lenni.

Külsőleg ugyan vékonydongájú, cvikkeres emberke volt; de ezt erősen titkolta.

2.

Pipere Jenő szerette a csinos nőket, a főtt marhahúst sok ecetestormával, a rósájbnit, a sakkot és Louis Bromfieldet (az Árvíz Indiában két példányban volt meg neki, az egyiket hétköznap szokta olvasni, a másikat vasárnap) — mindezt nagyon szerette Pipere Jenő, de a legjobban sajátmagát szerette. Nem volt benne semmi önzés, amikor sajátmagáról volt szó; minden áldozatot képes volt meghozni saját magáért.

— Sok embert ismertem már életemben, — mondta néha eltűnődve, — de olyan értelmes, tartalmas, jószívű, jóképű, jófejű, jókedélyű, jóruhájú és jócipőjű emberrel, mint én vagyok, még nem találkoztam.

3.

Pipere reggel nyolckor szokott bejönni a hivatalába.

— Milyen frissnek tetszik lenni — üdvözölte mindennap a portás.

— Már kétszer körülgyalogoltam ma reggel Pestet — felelte Pipere mindennap szerény mosollyal — pedig háromszor operáltak lúdtalppal.

Még jóformán be sem lépett a szobájába, már csengetett a gyorsírónőnek. Amikor a gyorsírónő belépett, Pipere az órájára pillantott és konstatálta, hogy nyolc óra egy perc van. Akkor elkezdte magyarázni a gyorsírónőnek, hogy ebben a gyárban nem dolgozik senki, csak ő, mármint Pipere.

Ezt magyarázta mindennap háromnegyed négyig, akkor kezet mosott és négykor hazament.

4.

Mindez arról jut eszembe, hogy ma délelőtt a Körúton találkoztam Piperével. Hangosan köszönt, hogy észrevegyem, majd amikor fogadtam a köszönését, leereszkedően visszaköszönt.

— Mi újság, Pipere úr? — kérdeztem. — Mi az, hogy délelőtt ráér? Mi van a gyárral?

— Kicsi az a gyár az én képességeimhez — felelte lebiggyesztett ajakkal Pipere. — Meg azok a tisztviselők! Elvárnák, hogy éppenúgy dolgozzak, mint ők! Én! Az én képességeimmel! A vezérigazgató meg kontrázott nekik! De velem nem lehet! Egyszerűen kirúgtam őket!

— Hogyan rúgta ki őket?

— Egyszerűen elfogadtam a felmondásukat.

Egy kis szünet következett.

— És most nincs sehol? — kérdeztem aztán.

— Nem vagyok sehol — düllesztette ki a mellét Pipere. — Én az én képességeimmel nem hagyom magam háttérbe szorítani! Inkább vagyok sehol az első, mint valahol a második!

Üzemek humora

1 EMBER 3 ARCA

— Melyik az udvarlód?
— Mind a három. Az egyik, amikor reggel munkába megy, a másik, amikor napközben dolgozik, a harmadik, amikor este divatmajmot csinál magából. Az első kettőhöz szívesen hozzámennék.

Nem lehet túlóra nélkül...

(A „Merkur" ruhakereskedelmi r. t. tisztviselőjének feljegyzései.)

8.20 óra: Győzelem! A Patyolat-utcai kapu portásainak sorfalán sikerült észrevétlenül átsurrannom. Villámgyorsan felsiettem az emeletre, közben levettem a kesztyűmet és kigomboltam a kabátomat.

8.50: Végre kipihentem az izgalmakat, amelyet a késésem felfedezésének sikeres elhárítása okozott. Átmentem kollégámhoz, Ráérő Lajoshoz hogy megbeszéljük a jövőheti közös totószelvényt. Borzasztó ostoba ember. A LASE-KASE mérkőzésre erőszakkal x-et akar beírni. Azonban hosszas vita után meggyőztem, hogy csak a LASE győzhet.

9.30: Belibbent szobánkba Bájdús Ilonka gépírónő, megszakítottam a totozást és elkísértem a szobájáig. Talán negyedórát beszélgettünk, majd visszasiettem a szobámba és megtízóraiztam.

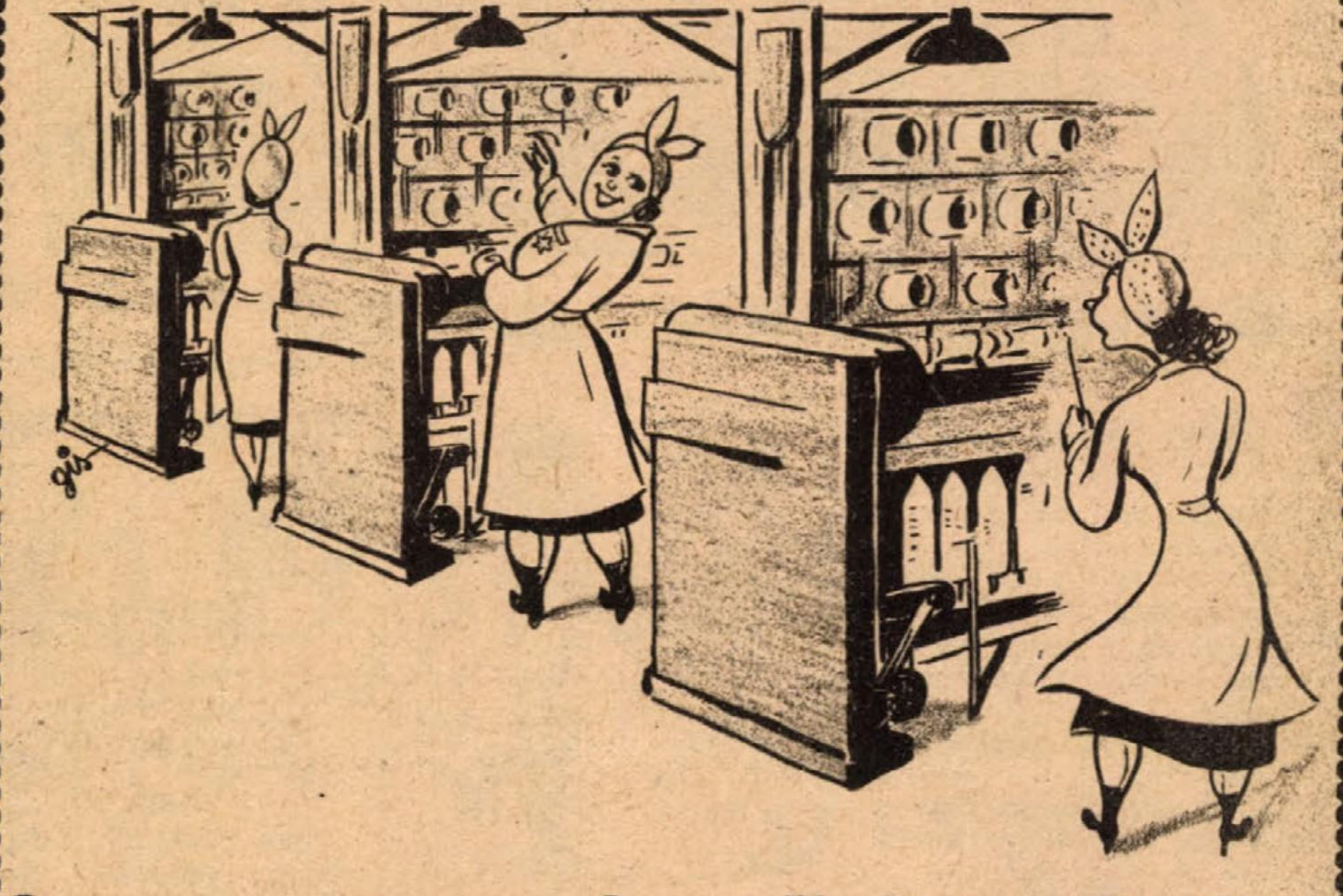
10.40: Előszedtem a kartotékokat. Rettenetes, micsoda tömeg. Most hozzákezdek és megállás nélkül gyúrom. Illetve, ez nagyon fontos, tisztáznom kell a könyvtárban, hogy miért nem tudtam határidőre behozni a kölcsönvett könyvet. Útközben találkoztam Lajhár Dezsővel, elmesélte, hogyan töltötte a szabadságát.

12.00: Most már nincs értelme, hogy visszamenjek, lementem az ebédlőbe. Ebéd után szörnyű, ólmos fáradtság fogott el. Így nem lehet dolgozni. Egy kicsit ülve szunyókáltam, utána átmentem Ráérő Lajoshoz és most már véglegesen kitöltöttük a totószelvényeket.

16.30: Éppen kitöltöttük az utolsó szelvényt, már csengettek. Szörnyű, hogy szalad az idő. Vége a hivatalos időnek. Határtalan lelkesedéssel hozzákezdtem a kartonokhoz.

21.00 óra: Kint már öreg este van. Én még csak most végeztem. Fáradtan összeszedtem holmijaimat és indultam hazafelé. A villamoson találkoztam a főnökömmel. Panaszkodtam: „Rettenetes mennyi a munkánk, nem lehet túlóra nélkül elvégezni". Ő csak értetlenül hümmögött és kijelentette, hogy majd átvizsgálja a munkakörömet, mert azelőtt ugyanezt félnapi munkával intézte az elődöm. Felháborító! Az ember agyondolgozza magát és megértés helyett gyanusítással találkozik.

—ár

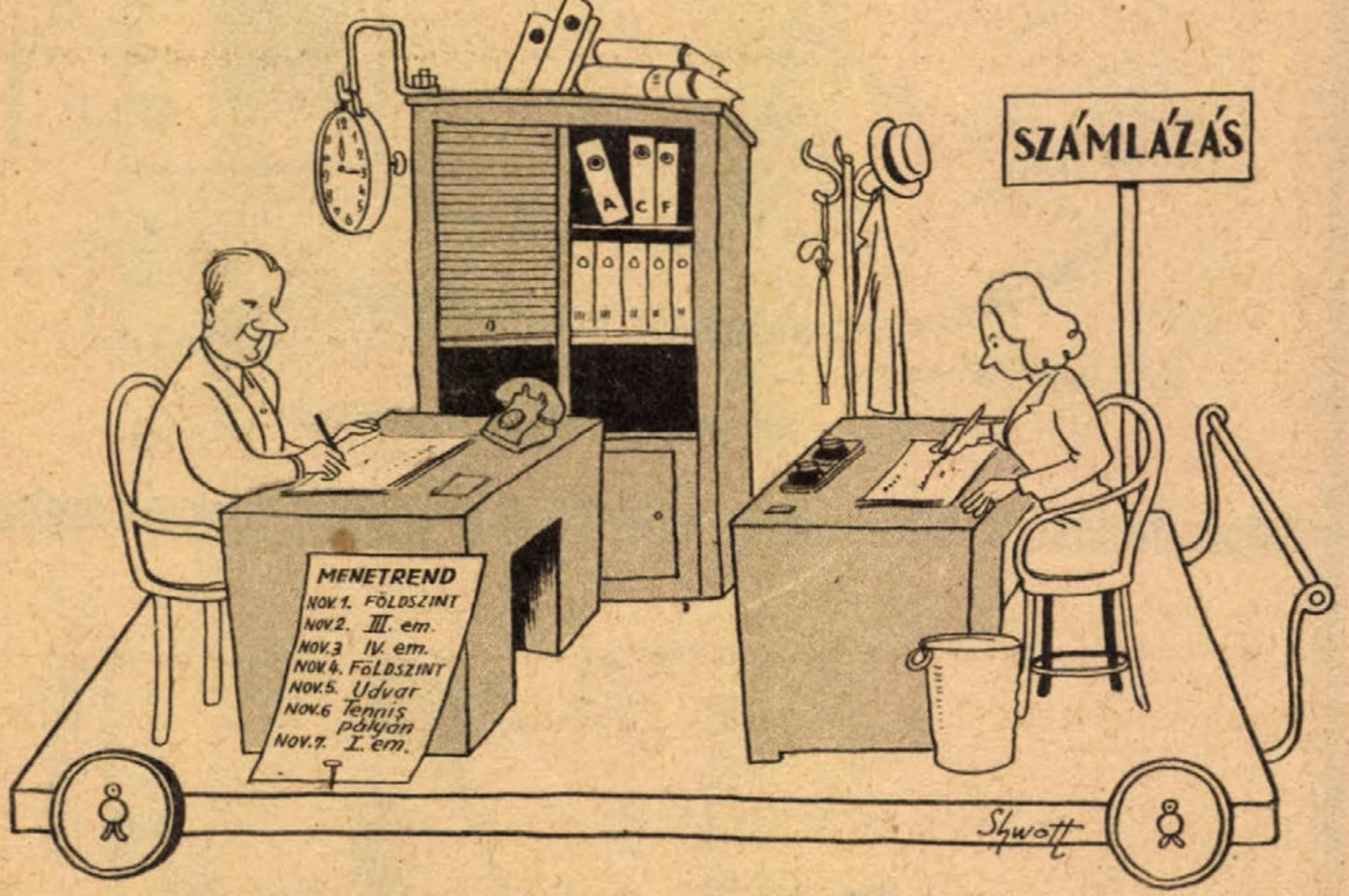
Szövőnők

— Hány éves is maga, Pamutkáné?
— Augusztusban negyven voltam, most huszonöt vagyok: tizenöt évet fiatalodtam, amikor a két fiamat beírattam az egyetemre.

Egyszerű megoldás

(A Ganz Hajógyár „Hajó" c. üzemi lapjában olvassuk a panaszt, hogy egyes irodákat és osztályokat napról-napra költöztetnek. Mivel nem egyedülálló a Ganz Hajó panasza, alább közöljük javaslatunkat.)

Guri-guri iroda

Percek alatt zajtalanul áthelyezhető az üzem bármely részébe.

A csoda-munkás

Ragyogó munkateljesítményekről beszélgettek ebédszünetben a munkások. Egy fiatal munkás mindenre csak legyintett:

— Mi ez az én sógorom teljesítményéhez képest? Ő! látnátok dolgozni! Csak úgy ég a munka a keze alatt!

Újabb és újabb példáit említették fel a 150, 200, 250 százalékos teljesítményeknek.

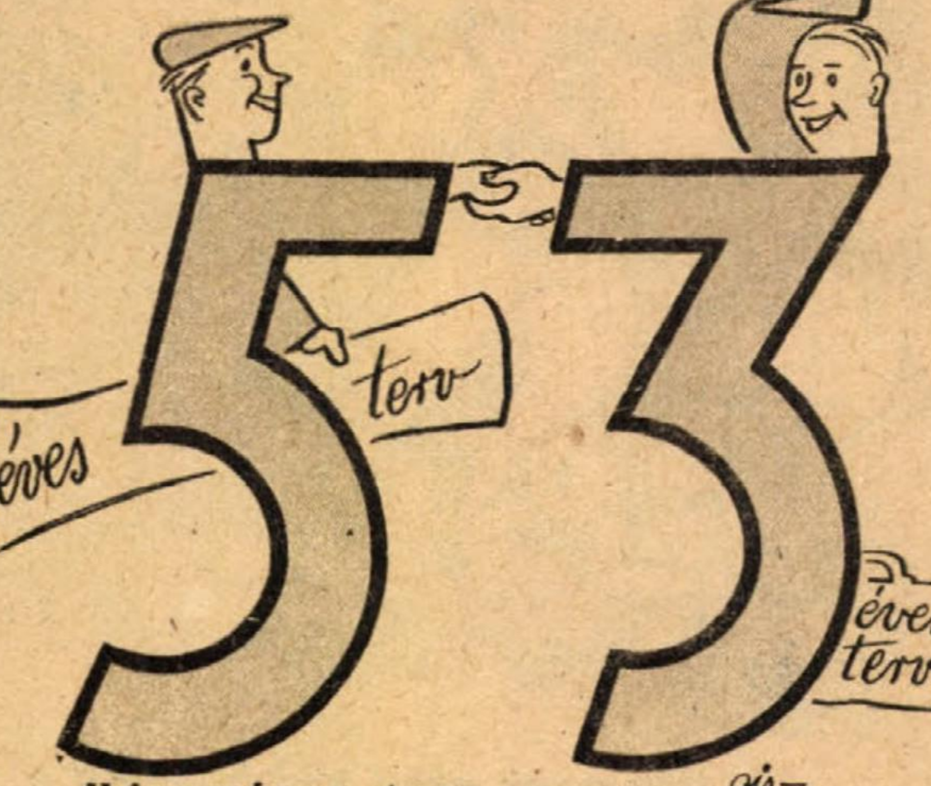
— Semmi! ... Az is semmi! ... Az én sógorom ..., az igen ..., csak úgy ég a munka a keze alatt!

Végül is megkérdezték:

— Mi a te sógorod tulajdonképpen?

— Tűzoltó.

Épül a szocializmus

Hároméves terv:
Mit én nem egészen dicstelenül kezdék,
Folytasd te, barátom, teljes dicsőséggel.

Még egy újítás

Az újítók figyelmét fel kell hívnunk egy újításra, amely minden más újítás szempontjából döntő fontosságú és mégsem szerepel az újítókiállításon. Az újítás Tarnavölgyi János, a Gázművek újítófelelősének nevéhez fűződik. Hosszas kísérletezés, bonyolult számítások a szakirodalom, elsősorban a szovjet tapasztalatok áttanulmányozása után rájött, hogy egy újítási javaslatot hat hét, vagy hat hónap helyett 3 nap alatt is el lehet bírálni. Eljárása, amit átenged a többi újítófelelősnek, a következőkből áll:

Az újítási javaslattal beérkezése után azonnal foglalkozni kell.

Egyes szakértők szerint ez az új eljárás a gyakorlatban is keresztülvihető. Állítólag az ördöngős Tarnavölgyi már két éve alkalmazza a Gázműveknél és még nem dűlt össze egyetlen gáztartály sem. Viszont az is igaz, hogy alig tud felmutatni eredményt az elintézetlen akták mennyisége tekintetében.

A szentendrei üzemkönyvtárosi iskolában

Elvtársak!
Irjatok még többet a Ludas Matyi üzemi rovatába!

A nagy fakír

— Már nem sokáig bírom ezt a fakírságot. Nagyon szúr...

A nyugalom titka

Szabadságidőm alatt arra törekedtem, hogy minél jobban unatkozzam, mert — szavahihető egyének szerint — „ez az egyetlen pihenés". A Balaton mellett nyaraltunk, a vállalat üdülőjében. A strandon hevertem egész

nap és mindenkit elkerültem. Igy sem unatkoztam úgy, mint kellett volna. Ekkor határoztam el, hogy elkísérem barátomat és kollégámat, Józsit horgászni, amire ő már különben is többször felszólított.

Ez a Józsi a világ legidegesítőbb helyén volt a világ legnyugodtabb embere. A nagy állami áruházban ő ült a „Felvilágosítások" címszó alatt elterülő fülkében. Egyszerre tíznél kevesebben soha nem beszéltek hozzá. Ő mondta meg, hogy hol lehet kapormártáskonzervet, bibicmadarat és metódista imakönyvet kapni. Udvariasan válaszolt, napi nyolc óra munkaidőn keresztül semmire sem mondta, hogy „nem tudom" — különösen arra nem, amit tényleg nem tudott.

Bizalmas baráti körben nem bánta, ha „fakirnak" hívják, annál is inkább, mert tudta, hogy a háta mögött soha nem nevezik másképpen.

Józsi magával vitt a horgászáshoz egy hatalmas botot, a halak csalogatását szolgáló stanicli kukoricát, engem, valamint a menyasszonyát.

— Ez a két hét horgászás, — mondotta — újjászül engem. Ez az én nyugalmam titka...

Mind a hárman elhelyezkedtünk a stégen. Józsi ráfűzött egy kövér szem kukoricát a horogra, a horgot a vízbe lógatta és velünk együtt várni kezdett. Félhat óra volt.

Hat órakor kirántotta a horgot és vele a levegőt, mert a kukoricát már megette az a bizonyos hal, amely „pedzeni" kezdett. Józsi csóválta a fejét és mosolygott, bár kissé kényszeredetten.

Középeurópai időszámítás szerint negyed hétkor újból kirántotta a horgot, újból kukorica nélkül.

— Mondtam neked fiacskám —, szólt a menyasszonyához, aki a csalétket kezelte — hogy nagyobb szemeket adjál.

Kezdett beesteledni. Jobban unatkoztam már, mint ahogy azt bármilyen idegcsillapító kúra megkívánta.

Azt a véleményemet fejez-

tem ki, hogy a horgászsportnak a közeli jövőben aligha lesz olyan több tízezer főnyi közönsége, mint mondjuk a labdarúgásnak. Mire ő ezt a kijelentésemet közönséges ostobaságnak minősítette. Ez az egész hangnem merőben szokatlan volt tőle.

Hét órakor még mindig nem fogott semmit. A halak szempontjából a horgászás sokkal jobban sikerült. Ők több szem kukoricát fogtak és ezzel jelentős mértékben emelték élet-színvonalukat. Meg is mondtam Józsinak:

— Várom már, hogy a halak kiküldenek egy szónokot, aki köszönetet mond a közellátásuk terén kifejtett érdemeidért. De amilyen szemtelenek ezek a halak, azon se csodálkoznék, ha kidugnák a fejüket és egyszerűen kiröhögnének.

Józsi letette a horgot és dühösen így szólt:

— Most már tudom, hogy miért nem sikerül ma semmi se nekem. Azért, mert folytonosan fecsegsz és elriasztod a halakat. Légy szíves, fogd be a szádat.

Ettől a pillanattól kezdve a menyasszonnyal együtt a halak szemszögéből néztük a horgászást. Elképzeltük a halat, amint éppen otthona felé úszik és meglátva a kukoricát azt hiszi, hogy vacsora, pedig csalétek. Drukkolni kezdtem a halaknak — mint később megtudtam, a menyasszony is.

— Ne mozogjatok — szólt ránk Józsi — a fene vigyen el benneteket! — Megmerevedtünk, mint a bálványok. Este fél nyolc volt. Később Józsi rámüvöltött, hogy miért korog a gyomrom, ne csapjak olyan zajt.

Mit beszéljek még? Nyolc órakor Józsi lemarházott, egynegyed kilenckor pofont igért nekem.

Fél kilenckor ráüvöltött menyasszonyára, hogy nincs benne semmi megértés. Szó szót követett és háromnegyed kilenckor mind a

ketten bevágták jegygyűrűjüket a Balatonba.

Igy tudtam meg Józsi nyugalmának titkát. A horgászás közben szerzett idegbaját a „Felvilágosítások" fülkéjében piheni ki.

LORÁND IMRE.

Kivételes eset

Az utóbbi időben erősen megcsappant Budapesten a koldusok száma. Ezért keltett feltűnést a mult szombaton az a rezesorrú, öreg bácsi, aki a gyár kapujában várta a kijövő munkásokat.

— Adjatok, fiaim, a szegény öregnek! — kiáltozta. — A tőke áldozata vagyok! A tőke juttatott ilyen sorsra!

— A nagytőke?

— A szőlő-tőke.

Gyerekekről van szó!

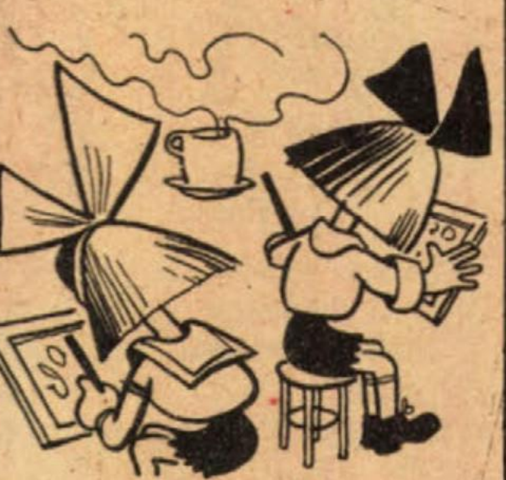
János gazda két kisfia az udvaron verekszik. Rájuk kiált az apjuk a tornácról:

— Már megint nem fértek a bőrötökbe? Ha nem nyughattok, veletek ásatom föl a veteményeskertet!

Elcsöndesedik a két gyerek, aztán egyikük megkérdi:

— És ha jók leszünk?

— Ha jók lesztek?... No, ha jók lesztek, megengedem, hogy ti ássátok föl a veteményeskertet...

A Szvetenay-utcai általános leányiskola I. b. osztályának tanítónénije, Kató néni kisleányai nevében versenyre hívta ki a Mester-utca 19-es általános leányiskola I. osztályát. A 6—7 esztendős kicsi lányok pillanatok alatt megértették, hogy miről van szó és azóta csak úgy röpködnek a hetesek a két osztályban.

Margitka a Szvetenay-utcai I. b.-be jár és otthon vagy azt dúdolgatja, hogy minden gyerek jobban tanul, nem marad el egy se, vagy ökölbeszorított krétával rajzolgatja a betűket. Harmadik eset nincs.

— Gyere uzsonnázni, Margitka, — hívta őt tegnap délután a mamája.

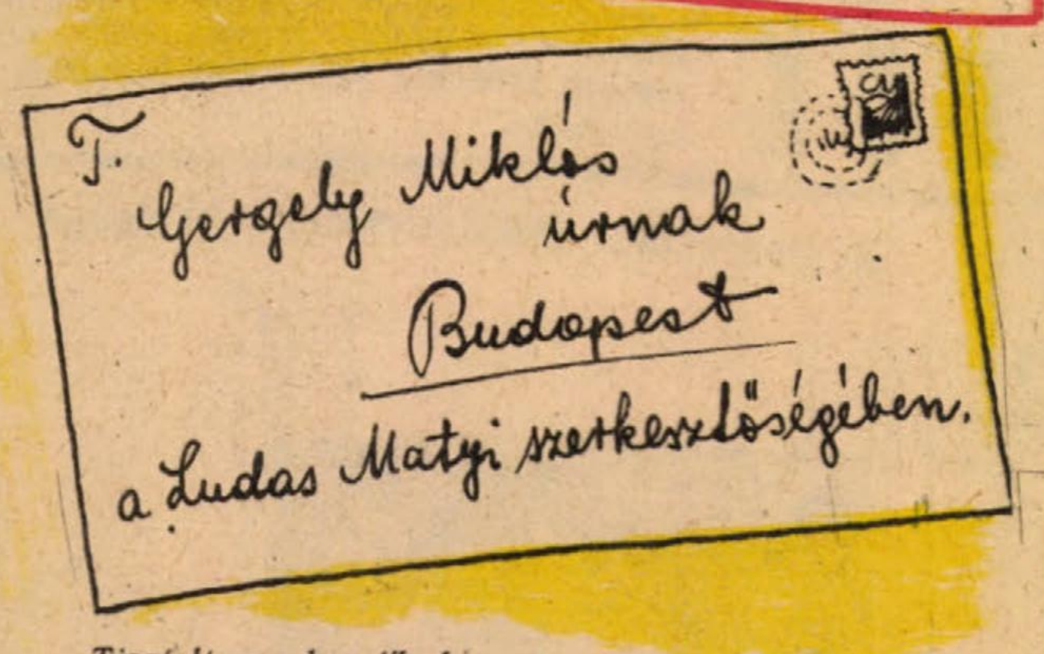
— Mindjárt, mama, — felelte Margitka és tovább írt.

Kisvártatva újra beszólt neki a mamája:

— Gyere kislányom, kihűl a kávé!

Mire Margitka kétségbeesetten:

— Ne izélj már mamikám, nem látod, hogy munkaversenyben vagyok?!

Tisztelt szerkesztő úr,

a Ludas Matyiban hozzám intézett nyilt levelére válaszolva mindenekelőtt arra kérem, hogy jelen levelemet semmiesetre se mutassa meg főnökömnek, Harry S. Truman úrnak, mert megint csak letolás lesz a vége. Ugyanis ezt a levelet nem mutattam be neki és ő nem szereti az ilyen önállóskodást. A dolog könnyen az állásomba kerülhet, márpedig ma Párisban csak egy miniszterelnöki állás van és az sem tart soká.

Ön azt kérdezi tőlem, hogy minek nekem a miniszterelnökség? Kell a fenének, válaszolhatnám erre, de akkor nem lennék teljesen őszinte. Az ember belesodródik. A baj ott kezdődött, hogy megszerettem a pénzecskét, a tizenhatszobás palotácskát, az autócskát és a hölgyecskéket, akiknek legalább anyagi igényeit szeretem kielégíteni. Ön úgy véli, hogy miniszterelnökségem rövid lesz. Én is úgy vélem, de ennek nincs gyakorlati jelentősége. Ez legfeljebb annyit jelent, hogy két-három hét alatt kell egy életre valót összehoznom és ennek a gyorsított eljárásnak nemes hagyományai vannak a francia politikában. Biztosíthatom, hogy nagy elődeim, Blum, Ramadier, Queuille és a többiek sem úgy távoztak a miniszterelnöki székből, mint a templom egere.

Egyébként arról is tudok, hogy a francia munkások cirka húszmilliószor annyian vannak, mint én és az sem titok előttem, hogy nem kedvelnek engem. De mit gondol, mire való egy Moch belügyminiszter a kormányban? Ha nem is találta fel a puskaport, de használni azért tudja, ha arról van szó, hogy a munkásokra lövessen. Ennek az eljárásnak is megvannak a nemes hagyományai a francia politikában.

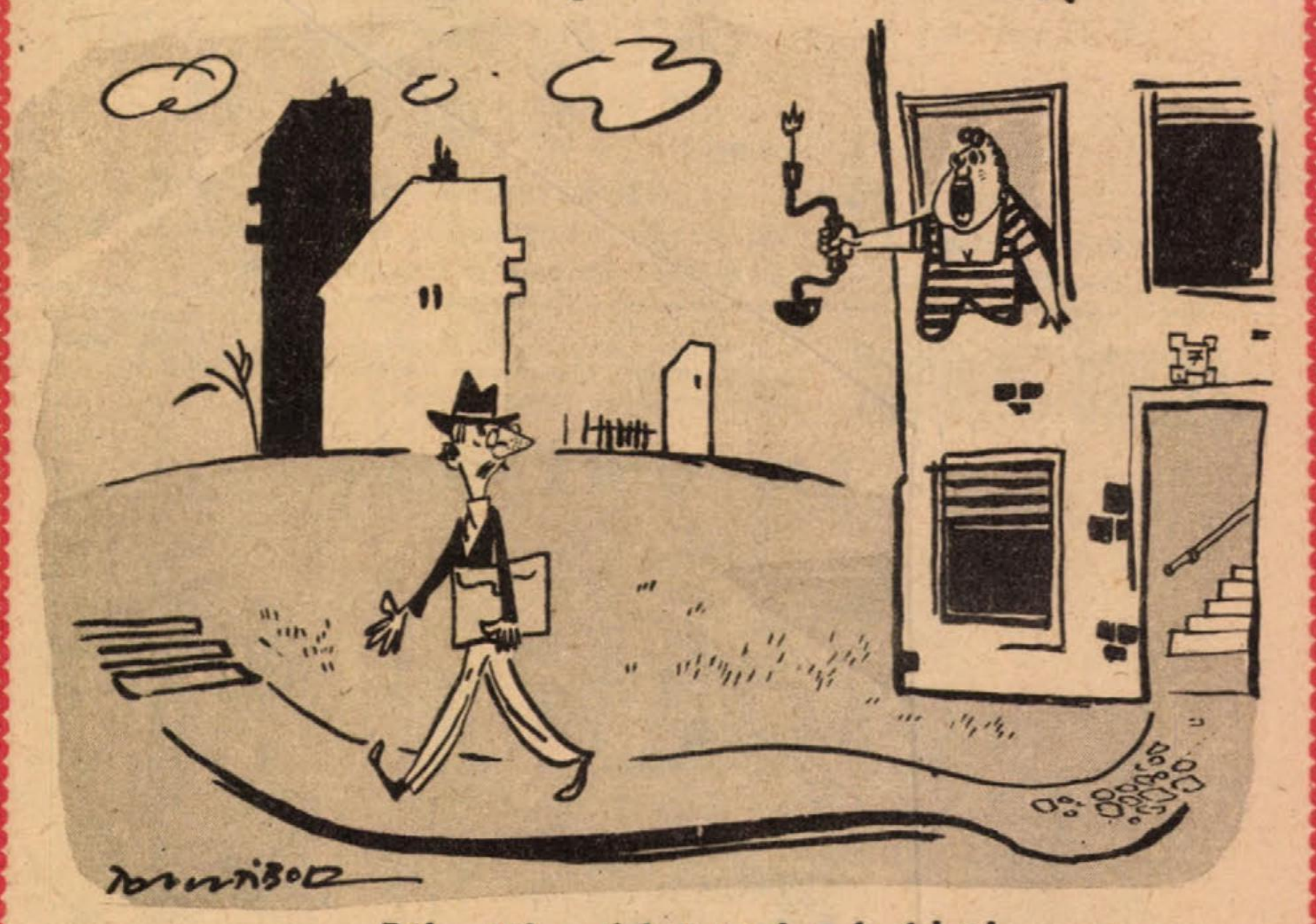
Egyébként maradok (még egy pár napig)

Franciaország miniszterelnöke

A másolat hiteléül: **G. Bidault**

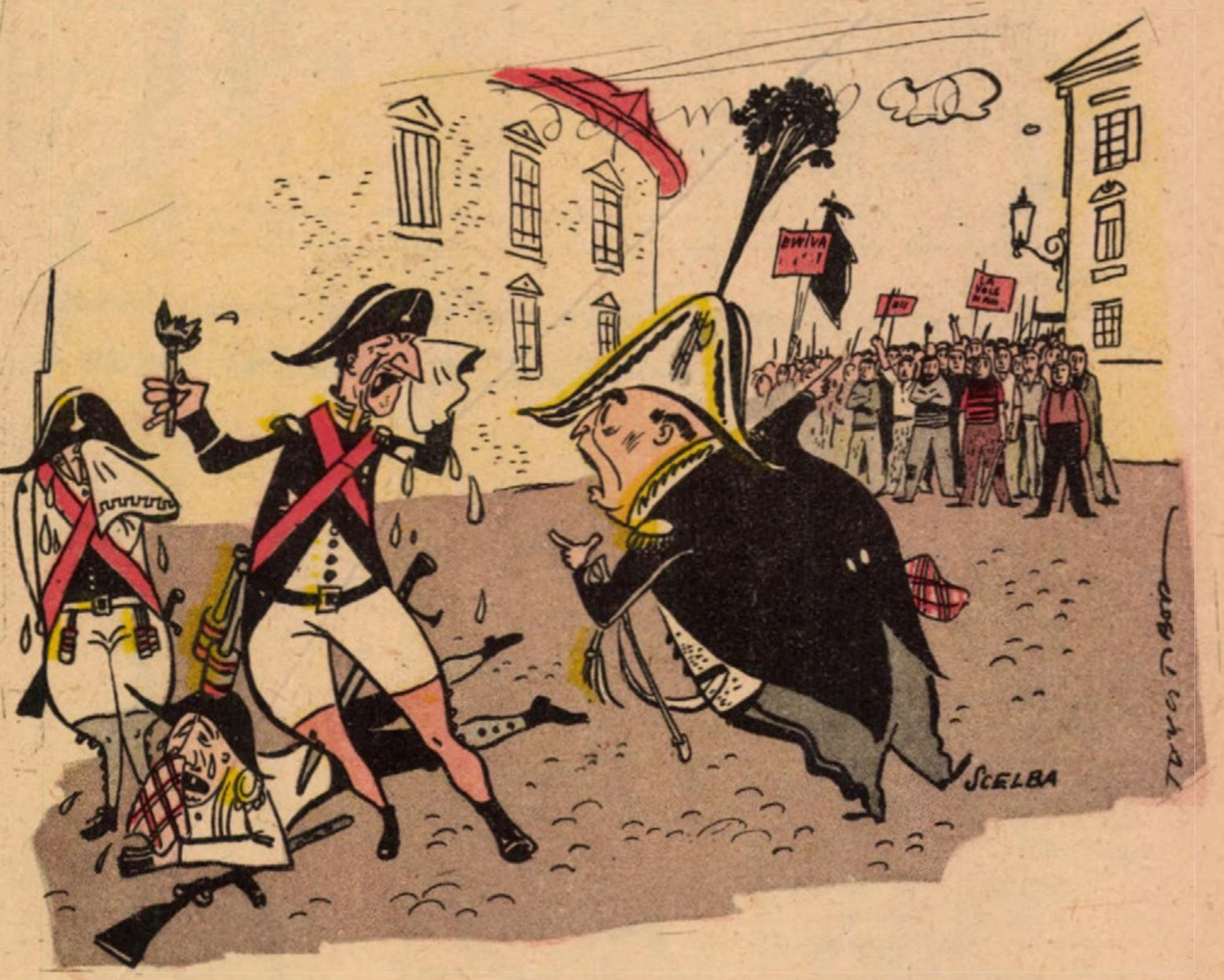
H. L. a Ludas Matyi számonkénti vásárlója.

Feledékeny hivatalnok

— Béla, itthon felejtetted a furódat!

Könnyfakasztó bombák a sztrájkolók ellen Olaszországban

— Hát maga miért sír? Sajnálja a sztrájkolókat?

— Jelentem alásan, a könnyfakasztó bomba elsült a kezemben